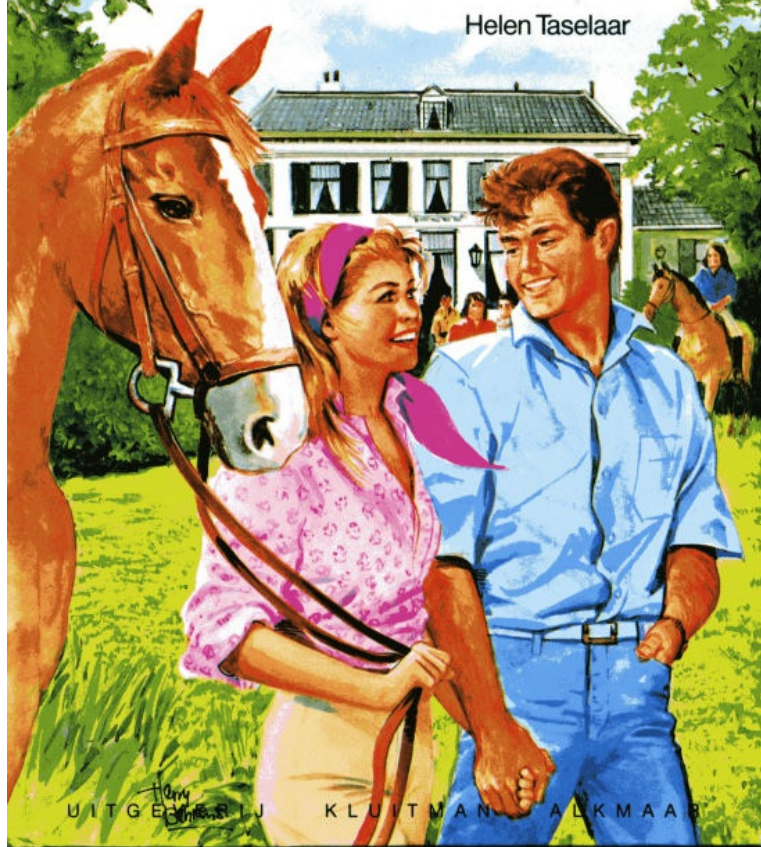

CLAUDIA PAKT HAAR KANS

Helen Taselaar

UITGEVERIJ

KLUITMAN TALKMAAR

HOOFDSTUK 1

Al meteen toen Claudia van der Meer de ruimte betrad waar ze als sollicitante moest wachten, zonk de moed haar in de schoenen. Er bevond zich namelijk nog een twintigtal meisjes in de wachtruimte. Ze zuchtte bekommerd en zocht een zitplaats. Het was ook te mooi om waar te zijn, om zo'n baan te kunnen krijgen. Maar ja, ze was hier nu eenmaal, dus ze zou blijven ook. Bij de receptie beneden in het kantoorgebouw had men haar verteld, dat haar naam wel zou worden afgeroepen om haar sollicitatie te komen toelichten.

Het was opvallend stil in de wachtruimte. Enkele meisjes zaten lusteloos in een tijdschrift te bladeren, maar zonder dat ze er echt hun aandacht bij konden houden.

Het lijkt de wachtkamer van de tandarts wel, vond Claudia geamuseerd. Die arme meneer Bianchi! Als hij alle meisjes nog moest ontvangen voor een sollicitatiegesprek, dan zou hij na deze middag wel aan het eind van zijn Latijn zijn!

De tussendeur ging open en er kwam een lang, mager meisje naar buiten. Ze pakte haar jas van de kapstok en na een korte groet vertrok ze. Kennelijk ook een sollicitante, vermoedde Claudia. Er verscheen een hoofd om de hoek van de deur, dat toebehoorde aan een nog jonge vrouw. "Elise Martens," las ze van een vel papier.

“Is die hier aanwezig?”

“Dat ben ik.” Een mollig meisje van een jaar of achttien stond op en de vrouw beduidde haar binnen te komen. De deur viel achter hen dicht.

Claudia pakte een van de tijdschriften om de tijd te doden. Ze was benieuwd hoelang ze hier nog moest wachten. Dat bleek bij nader inzien mee te vallen. Blijkbaar werkte meneer

Bianchi volgens een lijst die op alfabetische volgorde was samengesteld, want nadat Elise Martens zijn kantoor had verlaten, hoorde Claudia haar naam afroepen. Dat betekende, dat al die meisjes nog na haar waren... Met kloppend hart volgde Claudia de vrouw, die waarschijnlijk meneer Bianchi's secretaresse was. Achter een imposant bureau zat meneer Bianchi zelf, een grote man met een donker uiterlijk. Waarschijnlijk had hij Spaans of Italiaans bloed in de aderen, was Claudia's conclusie.

Meneer Bianchi keek haar vriendelijk aan en gaf haar een stevige hand. “U bent dus,” hij keek even op het vel papier dat voor hem op zijn bureau lag, “Claudia van der Meer, klopt dat?”

“Ja,” antwoordde Claudia, nu toch wel een beetje zenuwachtig. Meneer Bianchi informeerde naar haar opleiding en vroeg toen: “Bent u momenteel ergens werkzaam?”

Claudia vertelde dat ze receptioniste was in een hotel, waar over het algemeen alleen oudere mensen kwamen, waar ze weinig initiatief

kon tonen en geen kans had zich te ontplooien.

Meneer Bianchi knikte en zei: “U weet dat het pasgeopende hotel, waar u eventueel komt te werken, voor jongeren tot zo'n dertig jaar is? We hebben het de naam “De Witte Hengst” gegeven. Jongeren kunnen er paardrijden en ook zelf hun paard meenemen als ze dat willen. Het gebouw heb ik geërfd van mijn familie. Het staat in een prachtige omgeving midden in de bossen, maar niet te ver van het strand. Dat is een kilometer of zeven verderop. Vlak bij is een meertje. De ligging is werkelijk ideaal. Er is een klein, overdekt zwembad bij en een discotheek. We hebben vijftig kamers tot onze beschikking, die zijn onderverdeeld in een- en tweepersoons kamers. Enkele taken zouden zijn: het toezicht houden op de meisjes die schoonmaken, de gasten met raad en daad bijstaan en met de kokkin bespreken wat er wordt gegeten. Ook wordt er van u verwacht dat u de voorraden in de keuken bijhoudt en tweemaal per week komt de wasserij het vuile beddegoed en dergelijke ophalen. Dat moet dan beneden in de hal klaarliggen in speciaal daarvoor bestemde manden. Kortom, het is een hele verantwoordelijkheid die u op uw schouders zou krijgen. U bent nog vrij jong. Denkt u dat u dat aankunt?” Hij keek Claudia vragend aan.

Ze aarzelde even. “Ik denk dat de tijd dat zal leren,” antwoordde ze toen en ze zag vanuit haar ooghoek dat de secretaresse alles wat er werd gezegd, opnam in steno. “Ik kan alleen maar zeggen dat de

baan me erg afwisselend lijkt en dat ik, als ik van u een kans krijg, mijn best zal doen om me waar te maken.”

“Mmm.” Meneer Bianchi scheen tevreden te zijn met dat antwoord.

“Er is nog één ding,” zei hij toen. “U draagt samen met nog iemand de verantwoordelijkheid over het hotel. Zijn naam is David Freling en ik weet dat hij niet gemakkelijk is om mee samen te werken.

Maar hij kwijt zich uitstekend van zijn taak, dus daar heb ik niets op aan te merken. Ik zeg je eerlijk, Claudia,” hij tutoyeerde haar ineens, maar dat vond ze niet erg, “dat er al eerder twee meisjes met David hebben gewerkt. Zij haakten om diverse redenen af.”

“Kwam dat door... David?” vroeg Claudia.

“Ze konden niet met hem samenwerken,” was het antwoord.

“David is een perfectionist en hij verwacht dat ook van degene met wie hij de zaak leidt. En aangezien jij eventueel samen met hem De Witte Hengst grotendeels moet gaan runnen, heb je veel met hem te maken. Hij geeft ook rijlessen aan de gasten die dat op prijs stellen. Verder organiseert hij ritten, droppings, barbecueavonden, enzovoorts. Niets is hem te veel om het verblijf van de gasten zo aangenaam mogelijk te maken. Het eerste meisje dat is weggegaan, vond dat hij te veel van haar eiste en de tweede was zo dom om verliefd op hem te worden...”

Nou, dat zal mij niet overkomen! dacht Claudia meteen. Die David leek haar helemaal geen type om van te gaan houden!

Ze bespraken nog enkele punten en toen was het gesprek afgelopen. Claudia nam afscheid van meneer Bianchi. Ze was blij dat het onderhoud achter de rug was en maakte zich geen enkele illusie dat ze ooit nog wat van meneer Bianchi zou horen. Hij had haar wel verteld dat ze in ieder geval haar leeftijd mee had. Claudia was tweeëntwintig en de meeste meisjes die op de baan hadden gesolliciteerd, waren een jaar of achttien en dat vond meneer Bianchi te jong voor de toch wel zware en verantwoordelijke functie. Ach, ik zal wel zien! dacht Claudia opgewekt toen ze haar autootje startte en wegreed...

Aan het eind van de sollicitatiemiddag was meneer Bianchi inderdaad lichtelijk doorgedraaid. Toen hij de advertentie voor een huishoudelijk medewerkster/leidster in De Witte Hengst liet plaatsen in een maandblad, wist hij al dat er veel meisjes op zouden reageren. En dan te bedenken dat hij slechts een relatief klein aantal, na de eerste briefselectie, had uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek.

Mirna de Wit, zijn secretaresse, zette een kop versgezette koffie voor zijn neus neer. Hij schonk haar een dankbare blik.

“Dank je, Mirna, dat was echt wat ik nodig had,” zei hij en hij liet zich het donkere vocht goed smaken. “Dat zit er weer op voor vandaag!”

“Zegt u dat wel,” was Mirna het met hem eens. “Vond u er nog

geschikte meisjes bij zitten?”

“Het merendeel was veel te jong,” was het antwoord. Hij keek op zijn lijst. “Die kunnen dus meteen worden afgeschreven, Mirna. Er zijn een stuk of vijf meisjes die ik wil uitnodigen voor een tweede gesprek, dat wat uitgebreider zal zijn dan het eerste. Ik wil er dit keer zeker van zijn dat er geen onenigheid met David meer komt.”

Mirna dacht daar het hare over. Ze had David Freling een paar keer vluchtig ontmoet en hij had nu niet bepaald een positieve indruk op haar gemaakt. Bovendien vermoedde ze dat David meer voor meneer Bianchi betekende dan alleen maar een werkkraft. Zou hij soms familie zijn? vroeg ze zich af. Er hing iets geheimzinnigs om David heen en ze kon niet zeggen wat dit nu was.

“Ik zie je gewoon denken.” Meneer Bianchi keek Mirna aan en ze kleurde een beetje. “Wat heb je op je lever, meisje? Kom er eens mee voor de draad!”

“Ach...” Mirna aarzelde even. “Ik weet niet of ik gelijk heb, maar ik heb het gevoel dat u van David meer accepteert dan van menig andere werknemer. Heeft u er nooit aan gedacht dat het weleens de schuld van David kan zijn dat zijn assistenten er steeds de brui aan geven?”

Meneer Bianchi glimlachte. Kennelijk voelde Mirna intuïtief aan dat er meer achter de coulante houding van haar baas ten opzichte van David stak. “David is inderdaad geen gewone werknemer,” vertelde

hij haar. “Hij is de zoon van iemand die ik goed ken. Van David werd verwacht dat hij zijn vader zou opvolgen, die een befaamd architectenkantoor leidt. Hij had daar geen zin in en kwam toevalligerwijze met mij in contact.”

“Freling,” mompelde Mirna nu. “U bedoelt toch niet die beroemde...?”

“Juist, die,” bevestigde meneer Bianchi. “Ze zijn wijd en zijd bekend en David is de enige zoon. Maar eentje met een eigen wil, die besliste dat hij geen zin had om architect te worden en hele andere dingen wilde doen. Hij is bevoegd rijles te geven en hij heeft de zware opleiding in Deurne gevolgd. Bovendien kan hij zich ook nog eens meester in de rechten noemen, want ook deze studie heeft hij met goed gevolg afgemaakt. Een veelzijdige jongen dus, Mirna, en van alle markten thuis. Helaas toont zijn vader geen begrip voor het feit dat David geen zin had om bij hem in de zaak te komen werken en dat gaf de nodige spanningen thuis. Ik denk dat David daardoor een beetje stug is, maar van nature is hij een aardige jongeman. Het juiste meisje zal plezierig met hem samenwerken, daar ben ik van overtuigd.”

Mirna hoopte het beste voor dat bewuste meisje.

Bij Claudia's thuiskomst wachtte haar moeder op haar. Natuurlijk was ze heel benieuwd hoe het sollicitatiegesprek van haar dochter die middag was verlopen.

“O, dat wordt niets,” wist Claudia haar te vertellen, toen ze ernaar vroeg. “Er zaten nog wel twintig andere meisjes in die ruimte te wachten en er waren er vast ook al heel wat vóór mij geweest.”

“Je kunt nooit weten,” vond mevrouw Van der Meer. “Jij hebt tenminste je ervaring. Dat zal ook wel een woordje meespreken.”

“Misschien vind ik het bij nader inzien helemaal niet zo erg dat het niets wordt.” Claudia pelde een mandarijn, die ze van de fruitschaal had gepakt. “Het schijnt dat je moet samenwerken met een nogal onmogelijk figuur. Er zijn al twee meisjes op hem afgeknapt.”

“Werd je dat verteld?” Mevrouw Van der Meer fronste haar wenkbrauwen toen ze dat hoorde. “Het is wel eerlijk,” zei ze er toen achteraan.

Claudia grinnikte. “Ik denk dat meneer Bianchi eieren voor zijn geld heeft gekozen en dat hij daarom dit keer maar liever eerlijk wilde zeggen waar het op stond. Dit om in de toekomst nog verdere toestanden te voorkomen. Er zullen best meisjes bij hebben gezeten, die afhaakten toen ze hoorden dat ze met een “nogal moeilijke” jongeman moesten samenwerken.”

“En, hoor jij daar ook bij?” vroeg haar moeder.

“Ik?” Claudia lachte. “Ik lust dat mannetje rauw!” Dat kon ze makkelijk zeggen, want de kans dat ze die baan kreeg, was toch miniem.

De advertentie had in een maandblad voor paardenliefhebbers

gestaan. Het was een nogal uitgebreide advertentie geweest. De Witte Hengst, zoals het hotel heette, was nu een halfjaar geopend en scheen erg populair te zijn bij de jeugd. Er was ook van alles te doen, zoals zwemmen, kanoën en niet te vergeten paardrijden, want dat was de belangrijkste tak van sport. Je kon er je eigen paard mee naar toe nemen of gewoon een paard van het hotel gebruiken.

Claudia had geen eigen paard. Ze ging af en toe rijden in de plaatselijke manege, maar dat was er de laatste tijd weleens bij ingeschoten vanwege haar cursus Engels voor gevorderden, die ze had gevolgd. Het leuke van werken in De Witte Hengst had haar geleken dat ze dan veelvuldig met paarden in aanraking zou komen en ook weer geregeld kon gaan rijden, zonder dat het haar wat kostte. Ze zou waarschijnlijk wel intern moeten gaan wonen, maar dat vond Claudia geen probleem. Haar moeder zou dat wel niet zo leuk vinden, vermoedde ze, want na de dood van Claudia's vader, nu vier jaar geleden, was Claudia in huis nog haar enige gezelschap. Broers en zussen had Claudia helaas niet.

Claudia dacht verder weinig aan de sollicitatie en het verbaasde haar dan ook ten eerste dat er een paar dagen later een brief in de bus viel, waarin stond dat ze werd uitgenodigd voor een tweede gesprek. “Nou, dat is toch in elk geval positief,” sprak mevrouw Van der Meer, toen Claudia het haar vertelde. “Je bent niet meteen afgewezen.”

“Er staat hier: bij dezen nodigen wij u uit voor een tweede gesprek, samen met nog vier andere meisjes,” las Claudia. “Er is dus maar een kans van één op vijf, dat ik het word.”

“Pessimist,” lachte haar moeder. “Een beetje meer zelfvertrouwen zou wel op zijn plaats zijn, hoor!”

Claudia wilde het tegenover haar moeder niet toegeven, maar ze voelde zich vreselijk opgewonden toen ze voor de tweede keer in de wachtruimte zat. De vier andere uitverkoren meisjes waren daar ook aanwezig en ze moesten alle vijf tegelijk binnenkomen.

“Zo,” nam meneer Bianchi het woord, toen ze alle vijf zaten en Mirna met haar stenoblok achter haar bureau was gaan zitten. “Jullie zijn dus uit de eerste selectie naar voren gekomen.”

Claudia's zenuwen waren ineens helemaal verdwenen. Wat maakte het haar eigenlijk ook uit of ze de baan kreeg of niet? Ze had een aardige baan en hoefde niet speciaal weg, omdat ze het daar niet naar haar zin had. Slechts wat meer variatie was welkom. Als ze de baan in De Witte Hengst niet zou krijgen, nou, dan zocht ze wel weer verder naar een andere baan!

Het halve uur dat volgde, vloog voorbij en het leek alsof meneer Bianchi de meisjes aan een kruisverhoor onderwierp. Hij stelde hun vragen over hoe ze zouden handelen in bepaalde situaties, zoals brand, inbraak en plotselinge ziekenhuisopname. Hij wilde weten of ze bereid waren alle klussen op te knappen, die op dat moment

moesten worden gedaan en iedere plaats in te nemen, die openviel door ziekte of andere persoonlijke omstandigheden van het overige personeel.

“Ik zeg jullie eerlijk, dat het een baan is, waarin hard moet worden gewerkt en het is zeker geen baan van negen tot vijf. Daartegenover staat dat het salaris uitstekend is, kost en inwoning vrij zijn en er gratis gebruik kan worden gemaakt van alle accommodaties die het hotel te bieden heeft.” Zijn scherpe ogen namen de meisjes stuk voor stuk op en hij zag er al twee wat bedenkelijk kijken. Nadat hij was uitverteld, liet hij de meisjes aan het woord. Hij wilde dat ze ieder voor zich vertelden waarom ze op de advertentie hadden geschreven en wat ze van de baan verwachtten. Toen was het tweede gesprek ten einde en konden ze naar huis gaan met de woorden: “Morgen wordt degene die de baan krijgt, thuis opgebeld. De rest ontvangt een brief. Als een van jullie zich wil terugtrekken, zeg het dan alsjeblieft nu.”

Twee meisjes bedachten zich. Ze zagen bij nader inzien op tegen het harde werken en de grote verantwoordelijkheid.

Voordat Claudia de volgende dag naar haar werk ging, hoorde ze de telefoon rinkelen. Omdat haar moeder boven bezig was, nam ze zelf op.

Het was meneer Bianchi. “Gefeliciteerd, Claudia,” hoorde ze hem zeggen. “We hebben besloten jou de baan te geven!”

HOOFDSTUK 2

“Ik heb de baan?” echode Claudia. Ze had nooit gedacht dat zij het zou worden.

“Je klinkt nogal verbaasd,” lachte meneer Bianchi. “Had je het niet verwacht?”

“Nou, nee,” antwoordde Claudia eerlijk. “Ik dacht dat die Trees van den Berg wel de grootste kans zou maken. Ze was vijftientwintig, zei ze en ik dacht dat u het liefst iemand had die al wat ouder was.”

“We wilden geen achttienjarige voor de baan,” verbeterde meneer Bianchi haar. “Maar mijn secretaresse en ik zijn tot de conclusie gekomen dat Trees een beetje... tja, hoe moet ik het zeggen... Ze kwam een beetje bazig over en aangezien ze met David zou moeten samenwerken, leek ze ons niet het juiste type.”

Claudia haalde even diep adem en zei toen: “Ik hoop niet dat u denkt dat ik me wel alles laat aanleunen, want dan ben ik ook niet de juiste persoon, vrees ik.”

De kans zat er nu in dat ze de baan kwijt was, maar tot haar verbazing antwoordde meneer Bianchi geamuseerd: “Er wordt ook niet van je geëist dat je alles maar slikt, Claudia. Maar met een beetje tact kun je vaak meer bereiken dan met een grote mond. En we waren bang dat Trees niet zo tactvol zou zijn.” Daarna vroeg meneer

Bianchi wanneer Claudia in dienst zou kunnen komen.

Ze had een maand opzegtermijn bij haar huidige baas en daarna zou ze kunnen komen, vertelde ze hem.

“Mooi,” antwoordde hij. “Dan moeten we binnenkort maar eens samen naar De Witte Hengst gaan, vind je ook niet? Dan kun je zien hoe het eruitziet en misschien kun je al een beetje kennismaken met het overige personeel. De meesten zijn vakantiekrachten, studenten en seizoenarbeiders,” ging hij verder. “Afin, je ziet het vanzelf wel. Wanneer komt het jou uit om er een keer naar toe te gaan?”

Claudia zei dat ze het liefst op een dinsdag wilde gaan, zodat ze geen vrij hoefde te vragen van haar werk.

“Aanstaande dinsdag, kun je dan?” wilde meneer Bianchi weten en Claudia antwoordde bevestigend. “Mooi, dan kom ik je om een uur of tien van huis afhalen,” zei hij. “Tot dinsdag, Claudia!”

“Ja,” antwoordde ze. “En ik ben heus heel blij met de baan! Ik reageerde alleen een beetje raar, omdat ik het totaal niet had verwacht.”

“Dat weet ik wel,” glimlachte meneer Bianchi. “Ik hoop dat je het naar je zin zult krijgen in De Witte Hengst!”

Ze beëindigden hun gesprek en op dat moment kwam mevrouw Van der Meer naar beneden. “Zo vroeg al telefoon?” vroeg ze verbaasd. “Wie was dat dan wel?”

“Meneer Bianchi,” antwoordde Claudia en toen juichte ze: “Mam, ik

heb de baan!”

“We boffen met het weer, dan ziet alles er altijd veel vrolijker uit dan wanneer het regent.” Meneer Bianchi keek naar Claudia die naast hem in de auto zat. “Ben je weleens in De Witte Hengst geweest?” informeerde hij toen.

Claudia schudde haar hoofd. “Mijn nichtje heeft er een week gelogeed,” vertelde ze. “Zodoende wist ik van het bestaan af. Ze had het heel erg naar haar zin gehad en was vast van plan om er nog eens heen te gaan. Dan moet het wel leuk zijn,” grinnikte Claudia, “want mijn nichtje is nogal verwend.”

De omgeving werd landelijker. De Witte Hengst lag vlak bij een meer. Het gebouw stond tussen de bomen van een mooi bos. Lang geleden waren daar jonge boompjes aangeplant, die in de loop van vele jaren waren uitgegroeid tot hoge, statige bosreuzen.

Claudia vroeg meneer Bianchi hoe hij erop was gekomen om een hotel te beginnen met paarden.

“Ik heb het gebouw geërfd, zoals ik je al zei. Het idee is van mijn kinderen afkomstig,” lachte hij. “Ik heb twee dochters en een zoon, alle drie stapel op paarden. Ze hebben dan ook alle drie een paard, maar ze vonden dat er eigenlijk zo weinig mogelijkheden waren voor paardrijders. Voor een paardrijkamp waren mijn kinderen al te oud en verder had je niet veel. Toen opperde Yoran, mijn zoon, het idee

om een soort hotel te beginnen waar jongelui hun paard mee naar toe konden nemen als ze dat wilden. Voor degenen die minder fortuinlijk waren, moesten er dan paarden beschikbaar zijn.” Hij stopte even om dan verder te gaan: “Mijn vrouw en ik leiden zelf een hotel in de bossen en in eerste instantie voelden we er niet veel voor om nog zo'n grote verantwoordelijkheid op onze schouders te nemen. Maar Yoran hield vol dat het best te verwezenlijken was als ik betrouwbaar personeel zou aannemen, zodat ik niet genoodzaakt was om zelf elke dag langs te gaan om te kijken of alles wel op rolletjes liep.”

Claudia luisterde aandachtig naar het relaas.

“Ik nam daarna een architect in de arm om eens uit te laten rekenen wat het me zou gaan kosten om van het gebouw een hotel te laten maken. Die architect was de vader van David en zo ben ik met David in contact gekomen. Voor het hotel af zou zijn, zouden er zeker twee jaar overheen gaan. Je hebt er geen idee van wat voor vergunningen je allemaal nodig hebt en ook moet de gemeente natuurlijk toestemming geven. Je kunt niet zomaar beginnen met bouwen. Toen dat eenmaal in kannen en kruiken was, konden we eindelijk beginnen met het verwezenlijken van de op papier gezette plannen en zie hier...” Hij maakte een weids gebaar in de verte, waar het witgeschilderde gebouw al te zien was. “De Witte Hengst!” Claudia keek haar ogen uit. Ze had nooit verwacht dat men van een

oud gebouw zoiets moois zou kunnen maken. “Wat leuk!” riep ze spontaan uit. “Vooral met die geraniums in de ramen.”

“Die dienen als compensatie voor de balkons die er niet zijn,” lachte meneer Bianchi. “Zie je, het is allemaal zeer eenvoudig gehouden en je moet ook geen luxe verwachten als je hier komt. Zo heeft iedere kamer een vaste wastafel, maar voor douche en toilet zijn er ruimten op de gang, die je met anderen moet delen. We hebben daar echter nog nooit klachten over gehad.”

Het gebouw was in tweeën gesplitst door een poortje, waar meneer Bianchi nu doorheen reed. Aan de andere kant weer uitgekomen, zag Claudia dat het geheel een U-vorm had. Het gedeelte rechts bestond uit de stallen, links was zo te zien de eetzaal, met daarboven appartementjes. Het zag er allemaal zo vriendelijk en gezellig uit, dat Claudia zo wel met haar baan had willen beginnen.

Meneer Bianchi keek naar het enthousiasme op haar gezichtje. “Het staat je allemaal wel aan, hè?” lachte hij. “Ik moet ook toegeven dat ze er inderdaad iets leuks van hebben gemaakt. En we zitten al voor bijna het hele jaar volgeboekt. Niet te geloven, vind je ook niet?” “Ik kan het me best voorstellen.” Claudia was uitgestapt en keek om zich heen. “Als je hier volgens mij één keer bent geweest, dan wil je vast nog eens!”

Vanuit het gebouw kwam een meisje op hen afgelopen. “Meneer Bianchi!” zei ze verrast. “U hadden we hier vandaag niet verwacht!”

“Des te beter,” lachte meneer Bianchi. “Want Claudia en ik wilden de boel bekijken zonder dat het speciaal was opgepoetst voor ons bezoek.” Toen stelde hij de meisjes aan elkaar voor. “Claudia, dit is Edith, een van de kamermeisjes. Edith, dit is Claudia, ze wordt jullie nieuwe hoofd van de huishoudelijke dienst!”

“O, gelukkig!” zuchtte Edith uit de grond van haar hart, terwijl ze Claudia's hand hartelijk schudde. “Het loopt hier af en toe lichtelijk uit de hand, nu Mieke er de brui aan heeft gegeven.”

“Jullie zullen het nog een maandje moeten volhouden,” antwoordde meneer Bianchi. “Maar dan komt Claudia jullie team versterken. Is David er?”

Edith schudde haar hoofd. “Ik zag hem een halfuurtje geleden vertrekken met een groepje ruiters,” vertelde ze. “Als hij had geweten dat u zou komen...”

“O, het maakt ook niets uit,” zei meneer Bianchi op vriendelijke toon. “Claudia en ik kunnen het ook zonder David wel af. Ik wilde haar alvast een kleine rondleiding geven, maar een kop koffie zal er eerst wel ingaan, hè?”

Daar had Claudia uiteraard niets op tegen. Ze namen afscheid van Edith, die verder moest met haar werk en in de lege kantine gingen ze aan een tafeltje zitten.

Een jongeman van omstreeks dezelfde leeftijd als Edith kwam

meteen op hen af. Ook hij toonde zich verbaasd meneer Bianchi te zien.

Deze stelde Claudia aan hem voor en vertelde dat zij binnenkort het personeel van De Witte Hengst kwam versterken.

De jongen heette Gregor Hansen en hij gaf Claudia een stevige hand. “Welkom hier,” zei hij. “Er wordt naar je komst uitgekeken, reken maar!”

“Dat had ik al begrepen,” lachte Claudia. “Een meisje dat Edith heet, vertelde me dat daarnet al.”

“Maken jullie Claudia niet al te bang,” lachte meneer Bianchi.

“Anders ziet ze er dadelijk nog van af!” Maar Claudia verzekerde hem dat hij daar niet bezorgd voor hoefde te zijn. Terwijl Gregor een kopje versgezette koffie voor hen neerzette, vertelde meneer Bianchi verder over het wel en wee van De Witte Hengst. “Er is een rooster waarop je vrije dagen staan aangegeven,” zei hij. “Zoals je misschien begrijpt, is geen week hetzelfde. Ik hoop dat je dat geen probleem zult vinden. Ik weet niet of je een vaste vriend hebt, die er bezwaren tegen zou hebben?”

Claudia schudde haar hoofd en dacht even aan Bert. Nee, aan hem wilde ze niet meer denken, haar liefde voor hem was over, uit. Hij had haar in de waan gelaten dat ze de enige voor hem was, maar het tegendeel bleek waar te zijn. “Nee, ik heb geen vaste vriend,” zei ze dan ook. “En ik vind het niet erg om op onregelmatige tijden vrij te

zijn. Wordt er van me verwacht dat ik hier intern kom wonen?” vroeg ze toen.

Meneer Bianchi zette zijn koffiekopje neer. “Dat is natuurlijk niet verplicht,” antwoordde hij. “Maar gezien de afstand lijkt het me wel aan te raden. Heb je een auto?”

“Dat wel,” zei Claudia. “Maar ik geloof dat ik toch liever intern ben. Het lijkt me wel gezellig.”

“Het enige nadeel is dat men je 's avonds weleens zal aanschieten wanneer er zich problemen voordoen,” sprak meneer Bianchi.

“David vindt dat niet erg, maar dat is nu eenmaal een werkezel. Maar of jij het op prijs zult stellen...”

“Dat ligt er helemaal aan,” lachte ze. “Als ik iedere nacht uit mijn slaap word gehaald, dan denk ik dat ik het niet zo prettig zal vinden. Maar anders mag iedereen bij mij komen aankloppen met moeilijkheden, hoor. Dat vind ik niet erg.”

Meneer Bianchi glimlachte. Hoe langer hij Claudia kende, hoe sympathieker ze hem werd. Ja, Mirna en hij hadden een goede keus gemaakt, was zijn conclusie. “Ik denk niet dat je vaak uit je bed zult worden gehaald,” zei hij nu. “Behalve als er brand mocht zijn natuurlijk! Maar je zult op het rooster wel zien, dat we éénmaal per week een speciaal “klachtenuurtje” hebben. David en jij moeten dan proberen de problemen op te lossen en in het uiterste geval kunnen jullie mij daarvoor bellen. Maar meestal weet David overal wel een

oplossing voor te vinden.”

Het kwam Claudia voor dat David een soort superman moest zijn. Rustte die jongen dan nooit uit? Ze hoopte dat hij van haar niet hetzelfde verwachtte, want Claudia vond dat ze na een dag van hard werken wel degelijk rust had verdiend!

“Kom,” hoorde ze meneer Bianchi toen zeggen, “ik zal je even rondleiden en dan kun je meteen de kamer zien, die de jouwe wordt.”

Naast de kantine, waar het personeel altijd koffiedronk, was de grote eetzaal.

“De meeste jongelui die hier komen, zijn tussen de zestien en dertig jaar oud,” vertelde meneer Bianchi. “Dus degenen die te oud zijn voor een ruiterschool, want die worden meestal georganiseerd voor jongeren tot een jaar of zestien.”

“Kan iedereen hier zijn eigen gang gaan?” informeerde Claudia, toen ze door de hoge gangen verder hepen.

“Grotendeels wel,” was het antwoord. “De meesten die hier komen, kunnen al aardig paardrijden en als David dat eveneens vindt, dan kunnen ze een paard meekrijgen om op eigen houtje een bosrit te maken. Voor de beginners organiseert David ritten in groepsverband. Hij geeft ook lessen in de buitenbak, die ik je straks zal laten zien. David zal nooit aan iemand een paard meegeven als hij diens rijkunst niet vertrouwt.”

David, David, dacht Claudia wat opstandig. Ze werd steeds meer geïntrigeerd door die “wonderboy”. Zou hij dan geen enkel gebrek hebben? vroeg ze zich af. Als ze meneer Bianchi zo hoorde, niet! Ze liepen nu langs de appartementjes en meneer Bianchi voelde aan enkele deuren of er een niet op slot zat. Toen er een openging, een teken dat de kamer leegstond, duwde hij deze wijd open om Claudia het interieur te laten zien. Het kamertje was weliswaar klein, maar bezat alles wat een sportieve vakantieganger zich maar kon wensen. Er stonden twee bedden, die konden worden opgeklapt, zodat de ruimte wat groter werd. Verder was er een schrijftafeltje aanwezig en stonden er twee stoelen. In de hoek was een vaste wastafel aangebracht en er stond een grote kast voor kleding en dergelijke.

“Een leuke kamer,” was Claudia's oordeel. “Eenvoudig, net wat u al zei, maar degenen die hier komen logeren, komen niet om te luieren en verwachten ook geenszins een luxe-appartement met zeezicht en zonnebalkon. Hier komen sportieve jongelui, hoofdzakelijk om hun paardrijnsport te kunnen beoefenen. Zij hebben geen dure kamer nodig.”

“Zo is het,” vond meneer Bianchi. “En ik zei het je al, we hebben er nooit klachten over gehad. Zelfs jouw verwende nicht heeft er niets van gezegd.”

“Nee,” lachte Claudia. “En die is toch echt het beste van het beste

gewend. Ze ging altijd naar het buitenland, het liefst zo ver mogelijk en logeerde in de mooiste hotels. Ze had maar één woord nodig om De Witte Hengst te omschrijven: geweldig!”

“Zo mag ik het graag horen,” lachte meneer Bianchi. Hij toonde Claudia de douchegelegenheden en de toiletten.

“Genoeg douches, zo te zien,” vond ze. Ze telde er op deze afdeling tien. Toen ze weer langs de trap naar beneden gingen, zag Claudia vanuit het raam een groepje ruiters de binnenplaats op komen rijden.

“Daar zul je David hebben,” zei meneer Bianchi naast haar. “Hij zal aan mijn auto wel zien dat ik er ben en dan kun je met hem kennismaken, Claudia.”

Hoera, dacht Claudia nuchter. Ze keek nog eens uit het raam en zag een lange, gebruinde man van een jaar of vijfentwintig met een oude, versleten, leren cowboyhoed op zijn donkere hoofd. Te zien aan de manier waarop hij bevelende gebaren maakte naar de anderen, moest dat dus David zijn, vermoedde Claudia. David, de Superman!

HOOFDSTUK 3

Nog voor Claudia en meneer Bianchi de trap af waren, stond David al beneden op hen te wachten. De oude cowboyhoed hield hij in zijn ene hand en hij zei tegen meneer Bianchi: “Ik wist niet dat u vandaag zou komen. Anders had ik wel op u gewacht.”

“Je kunt niet op twee plaatsen tegelijk zijn, jongen,” antwoordde meneer Bianchi en hij schudde Davids uitgestoken hand. Toen wendde hij zich tot Claudia, die er wat verloren bij stond. “David, dit is Claudia. Zij wordt binnenkort jouw nieuwe assistente.”

Claudia ontmoette een paar heel donkere ogen en een stevige hand werd naar haar uitgestoken. “Aangenaam,” zei David kort, terwijl hij haar van top tot teen scheen op te nemen.

Claudia knikte even. “Ik hoop dat we prettig zullen samenwerken,” zei ze.

Daarop antwoordde David grondig: “Dat hoop ik ook!” Toen excuseerde hij zich. Hij moest helpen bij het verzorgen van de paarden, maar zei dat hij hen straks zou treffen in de eetzaal, als het middageten zou worden geserveerd. “Of bent u dan alweer weg?” vroeg hij aan meneer Bianchi.

Deze schudde zijn hoofd. “Nee, Claudia en ik gebruiken hier de lunch. Dat heb ik Gregor al laten weten. Tot straks dan, David.”

Claudia keek hem na toen hij wegliep, een lange, rechte figuur met donker, iets krullend haar. Zeker niet onaardig om te zien, was haar conclusie. Maar die onderzoekende ogen van hem... Nee, die had ze niet prettig gevonden.

De inspectietocht werd vervolgd. Claudia maakte kennis met haar nieuwe woonverblijf.

“De kamers van David en van jou zijn wat groter dan de overige en jullie hebben een kleine badkamer,” wees meneer Bianchi.

Claudia had niets aan te merken op de kamer. Hij was in lichte kleuren ingericht en zo te zien, had ze de hele dag het zonnetje. Ja, met de kamer was ze zeer in haar nopjes.

“Davids kamer is aan het eind van deze gang,” vertelde meneer Bianchi. “Dus als je hem nodig denkt te hebben, dan weet je waar je hem kunt vinden.”

Maar Claudia had zich heilig voorgenomen niet voor ieder wissewasje bij David aan te kloppen.

Het zwembad, dat een eindje van de stallen af lag, was klein, maar erg mooi. Er was een plastic koepel overheen, die op zeer warme dagen kon worden weggehaald.

Als laatste bekeken ze de stallen. Ieder paard had zijn eigen box en het rook er nog erg nieuw. De boxen die leegstonden, waren bestemd voor gasten die hun eigen paard meenamen naar De Witte Hengst.

Claudia schudde de handen van diverse staljongens. Ook allemaal jongelui, behalve Johannes, een al wat oudere man, die het stalwerk samen met David deed in minder drukke tijden en die ook een oogje in het zeil hield als David vrijaf was.

Claudia was na afloop erg onder de indruk. Het duizelde haar allemaal een beetje.

Meneer Bianchi zag het en lachte. “Kom, dan gaan we een hapje eten,” stelde hij voor. “Het is nog vroeg, maar ik denk, dat wij wel vast wat kunnen krijgen. De rest van het personeel luncht altijd om halfeen.”

Het was nu even na twaalfen, zag Claudia. De tijd was voorbijgevoelen!

Normaal gesproken was het zelfbediening in de kantine annex eetzaal, maar Gregor maakte voor zijn baas een uitzondering en bracht de door hen uitgekozen gerechten naar hun tafeltje.

De deur van de kantine ging open en David kwam binnen. Meneer Bianchi stak zijn hand op en David kwam bij Claudia en haar nieuwe werkgever aan tafel zitten. “Voor mij ook graag een gebakken eitje,” zei hij tegen Gregor, die meteen kwam aanlopen. Het klonk wat gebiedend, vond Claudia, maar Gregor scheen dat niet te merken, want hij vertrok geen spier en haastte zich om het bestelde voor David te halen.

“Zo,” zei David toen en zijn donkere ogen keken recht in de grijze

van Claudia. “Heb je alles zo'n beetje gezien? Bevalt het je?”

“Het ziet er allemaal geweldig uit,” moest ze eerlijk toegeven. “Ik kom hier graag werken.”

“Er wordt wel heel wat van je geëist,” waarschuwde hij.

Daarop antwoordde ze echter dat ze niet te beroerd was om haar handen uit de mouwen te steken. Ze vestigde haar aandacht weer op haar lunch en liet het aan meneer Bianchi over het gesprek met David voort te zetten.

Een klein katje, dacht David wat geamuseerd. Nou ja, het was een welkome afwisseling na die smachtend kijkende Mieke. Die situatie was op den duur onhoudbaar geworden, zowel voor hem als voor Mieke zelf. Hij keek naar het pittige gezichtje van Claudia, omlijst door het springerige, blonde haar. Nee, ze leek hem geen type dat over zich zou laten lopen. En David kon niet weten hoe hij met deze gedachte in de roos schoot! “Heeft meneer Bianchi je de discotheek al laten zien?” vroeg David na de lunch aan Claudia.

“O nee!” schrok meneer Bianchi. “Helemaal vergeten! Je kunt wel merken dat ik geen discotheekbezoeker ben, Claudia. Maar misschien kan David je hem laten zien. Ik moet nog even een telefoontje plegen.”

Claudia keek naar David en deze stond op. “Ga je mee?” vroeg hij aan haar, waarna ook zij opstond.

De discotheek lag onder de eetzaal. Ze moesten langs een trap naar

beneden en David deed de lichten aan.

“Wat groot!” bracht Claudia uit. Ze had een klein, rokerig keldertje verwacht, maar wat ze zag, was wel even wat anders. De discotheek had een mooie, grote dansvloer, in mozaïeken gelegd. In één oogopslag zag Claudia dat men over de nieuwste platen beschikte. Rechts van de dansvloer was een grote bar.

“Hoe vind je het?” vroeg David naast haar en zijn stem klonk trots, alsof hij de discotheek persoonlijk had ontworpen.

“Prachtig, echt waar,” moest Claudia toegeven. Aan nooduitgangen was ook gedacht, constateerde ze. “Is er elke avond disco?” wilde ze weten.

David knikte. “Zeker vijf avonden in de week. Omdat we nogal afgelegen zitten, moeten de jongelui hier hun vertier vinden. Op de discoavonden komt er een discjockey uit een van de naburige dorpen om platen te draaien. Daarnaast organiseren we nog van alles om de jongelui te amuseren. Het is ook jouw taak erop toe te zien dat de discotheek goed wordt schoongemaakt. Je hebt er geen idee van hoe vuil het hier is na zo'n avond.” David trok een misprijzend gezicht. “Iedereen gooit zijn peuken en as maar op de grond alsof er niet overal asbakken staan!”

Zo te horen, was hij een fervent niet-roker. “Rook jij?” Het leek alsof hij een pijl op haar afvuurde en Claudia keek hem heel even wat verschrikt aan. Toen herstelde ze zich en antwoordde: “Doet dat

er wat toe?

Maar als het je geruststelt... nee, ik rook niet.” Hij ging er verder niet op door, maar ze zag aan zijn donkere gezicht dat hij tevreden was met haar antwoord.

Na de bezichtiging van de discotheek deed David alle lichten uit en liepen ze weer naar boven, waar meneer Bianchi al op hen stond te wachten.

“We moeten terug,” zei hij tegen Claudia. “Er zijn wat moeilijkheden in mijn eigen hotel en die moeten zo snel mogelijk worden opgelost. Ben je zover, Claudia?”

Ze knikte en nam afscheid van David, die zich weer op zijn eilandje had teruggetrokken. Hij keek tenminste weer even ondoorgrondelijk als hij had gedaan toen ze aan elkaar waren voorgesteld. In de discotheek had het er even op geleken, dat hij haar als zijn nieuwe assistente had geaccepteerd, maar nu ze zijn gezicht zag, betwijfelde Claudia of dat werkelijk wel zo was.

“Tot volgende maand dan,” zei hij slechts en na ook zijn baas te hebben gegroet, liep hij weg.

“Vond je de discotheek mooi?” wilde meneer Bianchi weten, toen ze op de terugweg waren.

“Heel mooi,” antwoordde Claudia. “Ik had een kleine kelder verwacht, dus het was een aangename verrassing.”

“Die discotheek was een idee van David,” ging meneer Bianchi

verder. “Hij maakte me erop attent dat die niet mocht ontbreken. Zelf had ik helemaal niet aan iets als een discotheek gedacht, maar bij nader inzien blijkt het een schot in de roos te zijn geweest. Hij wordt veelvuldig bezocht en David houdt zich persoonlijk bezig met het platenbestand, ook iets waar ik geen verstand van heb. Voor mij is al die schreeuwmuziek hetzelfde, maar daar hoeft ik bij mijn kinderen niet mee aan te komen,” lachte hij erachteraan. “Die zouden zeer op hun teentjes zijn getrapt als ik zoiets tegen ze zei.” Claudia glimlachte. Ze mocht meneer Bianchi wel. Hij was tenminste geen dikdoenerige man die, gezien zijn maatschappelijke welstand, neerkeek op iedereen die het minder had dan hijzelf. In feite was hij zelfs heel gewoon.

Hij zette haar thuis af met de woorden: “Mocht je nog vragen en dergelijke hebben, dan is hier mijn kaartje. Je kunt me altijd bellen.” Hij overhandigde Claudia zijn visitekaartje. “En verder verwacht David je dus op de eerste van de volgende maand!”

Ze namen afscheid van elkaar en Claudia liep diep in gedachten over het tuinpad naar het huis. Wat zou deze maand lang gaan duren, wist ze nu al met zekerheid te stellen.

En lang duurde hij inderdaad. Claudia's baas was er in eerste instantie helemaal niet blij mee, dat hij haar zou kwijtraken en hij probeerde op allerlei manieren of hij haar kon overhalen alsnog te blijven. Claudia was een goede kracht en ze keek niet op een

minuutje. Hij wist dat het moeilijk zou zijn haar te vervangen. O ja, sollicitanten genoeg, dat wel. Maar de meesten vonden het salaris het belangrijkste en dachten dan eens een keertje aan het werk.

Claudia liet zich natuurlijk niet overhalen te blijven, ook niet toen meneer Sanders haar een aantrekkelijke salarisverhoging aanbood. Ze had nu eenmaal haar zinnen op de baan in het jeugdhôtel gezet en niemand kon dat meer uit haar hoofd praten.

Op de laatste werkdag werd ze door haar collega's in de bloemetjes gezet en kreeg ze ook nog een envelop met inhoud mee naar huis.

Dat vond Claudia een heel aardig gebaar van meneer Sanders.

Maar deze zei: “Ik ben altijd zeer tevreden over je geweest, Claudia, je verdient het.”

Toch was het afscheidnemen van al haar collega's moeilijker dan Claudia had gedacht. Tenslotte had ze hier vijfjaar van haar leven doorgebracht.

“Ach, wat zou het?” Ineke Achterberg, een van de andere receptionistes, haalde haar schouders op. “Je gaat nu toch iets doen dat veel leuker is? Ik wens je veel succes!”

En zo reed Claudia huiswaarts, de bossen bloemen op de achterbank, de envelop in haar schoudertas. Na het weekend wachtte De Witte Hengst op haar!

HOOFDSTUK 4

“Is de kamer van Claudia schoongemaakt en gelucht?” David keek naar de twee ginnegappende meisjes op de gang en fronste zijn wenkbrauwen. Die meiden moesten eens flink achter hun broek worden gezeten, dacht hij geïrriteerd. Het werd hoog tijd, dat die Claudia kwam, want zo ging het niet langer.

“Man, maak je toch niet zo druk.” Brutaal keek de knappe Pepita Vroon hem aan. “Ze is de koningin toch niet?”

“Mijn vraag is niet beantwoord!” snauwde David, want hij was doodmoe, hoewel hij dat voor zichzelf niet wilde toegeven. Hij was dag in, dag uit in touw voor het hotel en al deed hij dat met het grootste plezier, hij voelde dat hij de laatste weken wat te veel hooi op zijn vork had genomen.

“De kamer is schoon, hoor,” antwoordde nu het andere meisje, dat Ilonka Does heette.

“Mooi, daar hoeft ik me dan niet meer druk over te maken,” zei David. “Aan het werk nu! Het is al bijna lunchtijd en jullie hebben amper wat uitgevoerd!”

De meisjes dropen af. Ze waren beiden vakantiehulpen. Toen ze waren aangenomen, hadden ze gedacht een dolle tijd tegemoet te gaan. Een beetje werken en veel lol maken, net als in de klas. Maar

dat was zwaar tegengevallen! Die David was helemaal niet zo'n leuke, gezellige vent als ze in eerste instantie hadden gedacht en flirten deed hij ook niet.

Vooral Pepita, die er nooit moeite mee had jongens om haar vinger te winden, ergerde zich daar aan. "Kapsonesvent," mokte ze tegen haar klasgenote en vriendin Ilonka. "Waarom doet hij nu nooit eens gezellig? Er valt hier niets te beleven."

Ilonka was anders dan haar vriendin. In tegenstelling tot Pepita was zij helemaal niet knap om te zien en ze had duidelijk een andere instelling. Ze zag, dat David hard werkte en het speet haar soms, dat ze zich door Pepita het overhalen tot dingen die ze eigenlijk niet wilde doen. Zo rookte Pepita graag een sigaretje en ging daarvoor rustig tien minuten in de grote werkkast zitten. Ze vroeg dan aan Ilonka de "wacht" te houden, wat de goede ziel prompt deed. Maar als David het zou merken! Hij zou hen meteen op staande voet ontslaan en daar ging hun vakantiebaan dan.

Als ze Pepita waarschuwde, lachte deze haar vierkant uit.

"Bangebroek! David heeft het veel te druk om ons achter de vodden te zitten," zei ze dan.

Maar nu was het dus uit met het luie leventje. Van Edith hadden ze te horen gekregen dat er iemand kwam om David bij te staan en dit hield tevens in dat er harder gewerkt zou moeten worden. En aan werken had Pepita nu eenmaal een broertje dood.

Edith kwam de gang op. Zij was een van de oudste meisjes die schoonmaakwerkzaamheden verrichtten en na Miekas vertrek had zij zo'n beetje de boel gerund. Dit lukte echter niet zo goed. De meisjes luisterden niet naar haar. Edith was te jong om enig overwicht te hebben.

“Daar heb je Edith,” merkt Ilonka op. “Laten we nog maar wat gaan doen, voordat ze weer gaat lopen zeuren.”

“Edith!” antwoordde Pepita op schampere toon. “Die heeft hier net zomin wat te vertellen als wij! Je bent toch niet bang voor haar, Ilonka?”

“Eh... nee,” zei Ilonka aarzelend. “Maar we moeten toch iets doen voor ons geld, Pita! Kom op nou...” En ze troonde Pepita mee, voordat Edith de een of andere opmerking kon maken.

Edith zag hen gaan. Ze mocht het tweetal niet. Pepita was haar te brutaal en te lui en die vriendin danste veel te veel naar haar pijpen. Gelukkig kwam Claudia nu de touwtjes in handen nemen!

Opgewekt draaide Claudia die maandagochtend de poort van De Witte Hengst in. Ze was in een uitstekend humeur en blaakte van werklust. Vlak bij het zwembad was een parkeerplaats waar het personeel zijn vervoermiddelen kwijt kon en daar parkeerde Claudia haar auto naast een Volkswagentje van onbestemde kleur vol deuken en krassen. Ze vroeg zich verwonderd af van wie dat geval was, want het zag er in haar ogen allerminst betrouwbaar uit.

Ze stapte uit haar auto en werd meteen verwelkomd door luid geblaf. Een levensgrote sint-bernardshond kwam op haar afgerend en daarachter hoorde Claudia iemand roepen: “Beer, kom hier!” Maar Beer had andere ideeën en hij snuffelde nieuwsgierig aan Claudia's sandalen.

Ze aaide het gevaarte over zijn grote kop en hij liet het goedaardig toe. “Braaf beest,” grinnikte Claudia. “Waar kom jij zo vandaan? Ik dacht dat dit een páárdenhotel was!” Toen ontdekte ze David, die snel naar hen toekwam.

“O, is hij hier?” zei hij. “Ik hoop dat je niet bang bent van Beer. Hij is de goedheid zelf, maar nogal kolossaal.” Hij greep de grote hond bij zijn halsband en bevestigde daar een riem aan. “Je bent mooi op tijd,” zei David toen tegen Claudia, die zijn verrichtingen had gadeslagen. “Maar ja, dat zijn nieuwelingen altijd...”

“Dat klinkt wel hatelijk,” antwoordde Claudia, maar ze weigerde haar zelfbeheersing te verhezen.

Tot haar verbazing zei David: “Ja, het spijt me. Het was eruit voor ik er erg in had. Ik vrees dat ik het de afgelopen weken nogal druk heb gehad en ik sla daardoor zo nu en dan een beetje door. Ik breng Beer even naar zijn hok, dan help ik je met je koffers. Ga je mee, Beer?”

Terwijl hij wegliep, opende Claudia de achterklep, zette haar twee koffers op de grond en pakte haar schoudertas. Ze had niet al te veel

meegenomen, omdat ze toch van plan was om vaak naar huis te gaan, zodat ze altijd kon meenemen wat ze wilde. Voor haar moeder was het ook veel gezelliger wanneer zij haar dochter toch regelmatig zou zien, hoewel ze Claudia de vrijheid van harte gunde.

David kwam weer aanlopen en tilde de twee koffers op alsof er niets in zat.

“Hé, zeg, je hoeft ze niet allebei te nemen!” protesteerde Claudia, maar hij antwoordde slechts: “Dan loop ik in evenwicht.” Ze liet het maar zo en liep hem achterna, de schoudertas over haar rug gooiend. Voor de deur van Claudia's kamer zette David de koffers neer. “Zo, ik laat je nu maar een halfuurtje alleen om alles wat op orde te brengen,” zei hij. “Ik zie je daarna wel in het kantoor, goed?”

“Kantoor?” Claudia keek hem aan. “Waar is dat?”

“Sorry, dat had ik je moeten vertellen,” verontschuldigde hij zich.

“Het kantoor is tegenover de receptie, links van de poort. Je ziet het vanzelf en anders wil de receptioniste je wel verder helpen. Tot straks,” en weg was hij.

Claudia sleepte haar koffers naar binnen en ging op het bed zitten. David zei ook niet meer dan nodig was, constateerde ze. Afijn, ze zou eens gaan uitpakken.

Op het nachtkastje naast het bed stond een boeketje bloemen. Er hing een kaartje aan. Welkom! Edith, stond erop. Claudia herinnerde zich de sympathieke Edith. Ze kon zich van zo'n meisje

wel voorstellen dat ze haar welkom heette! Toch aardig, die bloemen...

Nadat Claudia haar koffers had uitgepakt en de kamer met haar eigen spulletjes wat persoonlijker had gemaakt, keek ze op haar horloge. Bijna tien uur, zag ze. David zou haar wel verwachten. Ze ging dus naar beneden en vond zonder vragen het bewuste kantoor. De deur stond half open en Claudia hoorde Davids stem op boze toon zeggen: “Nog één keer en je vliegt eruit, Pepita! En dat is het laatste dat ik erover zeg!”

De deur werd opengerukt en langs Claudia heen schoot een knap, donkerharig meisje, met twee vuurrode blosjes van nijd op haar gezicht.

Zo te zien, had die net een reprimande van David achter de rug, dacht Claudia met iets van medelijden. Ze stak haar hoofd om de deur. “Mag ik binnenkomen?” vroeg ze.

David keek lichtelijk verbaasd. “Natuurlijk,” antwoordde hij.

“Vanaf vandaag is dit net zo goed jouw kantoor. Koffie?”

“Graag,” antwoordde Claudia, waarop David aan de receptioniste vroeg of zij even twee koffie wilde brengen.

Toen het meisje met de koffie binnenkwam, werd Claudia aan haar voorgesteld. Ze heette Milou Dekkers en was in vaste dienst van het hotel.

“Een uitstekende kracht,” zei David toen de deur achter Milou was

lichtgefallen en Claudia alleen met hem was achtergebleven. Het volgende halfuur werd besteed aan de roosters. Elke week zou Claudia samen met David een nieuw rooster voor het personeel opstellen. Omdat er zoveel parttimers werkten, wisselden de diensten nogal eens.

“In het begin lijkt zo'n rooster opstellen een hele klus,” legde David uit. “Maar als je er eenmaal wat vaardigheid in hebt, dan gaat het vanzelf. En als we het samen doen, is het zo gebeurd.”

Claudia knikte maar wat. Het rooster zag er ingewikkeld uit en volgens haar kostte het best een paar uur om het kloppend te krijgen!

“Goed, nu over je werk. Ik stel je straks aan iedereen voor, dan weten ze dat je er bent. Daarna kun je op het rooster zien wat er op een dag zoal gedaan moet worden. Laat niet over je lopen, dat is een raad die ik je geef. Vooral in de schoonmaakkploeg zitten een paar meisjes die liever lui dan moe zijn. Zet ze maar aan het werk, daar worden ze tenslotte voor betaald! En als ze weigeren, dan ontsla je ze maar op staande voet.”

“Vrij rigoureuus,” vond Claudia en David sloeg even zijn donkere ogen naar haar op.

“Dat is de enige manier, geloof me,” zei hij. “Ze moeten nu eenmaal de handen uit de mouwen steken. Anders moeten ze geen vakantiebaantje aannemen.”

Claudia zei maar niets meer. Hij zou wel gelijk hebben. Maar ze paste ervoor om de boeman te gaan spelen tegenover de jonge meisjes. Volgens Claudia bereikte je dan juist het tegenovergestelde van wat je wilde.

David keek haar even onderzoekend aan, alsof hij haar gedachten raadde, maar Claudia deed alsof ze het rooster bestudeerde, dat voor haar lag. Hij zou er nog wel achterkomen, dat zij haar eigen methodes erop nahield, dacht ze fijntjes.

Al met al was ze bijna een uur binnen voor David eindelijk was uitverteld. Het duizelde Claudia lichtelijk en ze besloot om op haar kamer de nodige aantekeningen te maken, zodat ze alles goed kon onthouden wat David had gezegd. Hij leek haar het type dat vond dat iemand maar moest onthouden wat hem was verteld. Bovendien wilde ze voorkomen dat ze voor ieder wissewasje bij hem moest aankloppen. Dat zou hij evenmin op prijs stellen, veronderstelde ze. Het voorstellen aan de andere medewerkers en -werksters ging in sneltreinvaart. Claudia zag dat David telkens op zijn horloge keek. Hij popelde waarschijnlijk om weer aan het werk te gaan!

“Ik ga nu afscheid van je nemen,” zei hij op gehaaste toon. “Ik moet zo een groep meenemen naar het bos en ik ben al veel te laat. Sterkte vandaag!” Voor Claudia nog iets had kunnen zeggen, was hij al verdwenen. Een beetje beduusd bleef ze achter.

Milou zag het en lachte. “Ja, zo is David,” zei ze tegen Claudia.

“Altijd bezig, nooit eens tijd voor een kletspraatje.”

“Het lijkt me, dat je dan erg eenzaam bent,” antwoordde Claudia.

“Och,” Milou haalde haar schouders op. “David is nu eenmaal een eenling. Je krijgt niet snel een goed contact met hem en ik werk nu al vanaf het begin met hem samen. De enige bij wie hij een beetje loskomt, is meneer Bianchi zelf. Maar die kan nu eenmaal goed met mensen omgaan, dat zul je zelf wel hebben gemerkt toen je hem ontmoette.”

“Hij is heel aardig,” moest Claudia daarop direct toegeven. “Goed, dan zal ik nu maar eens beginnen!”

“Succes!” wenste Milou en ze ging weer achter haar typemachine zitten, want ook zij moest nog een hoop doen.

Claudia bestudeerde het rooster. Vandaag moest de eerste verdieping grondig worden schoongemaakt. Ze besloot eens een kijkje te gaan nemen, hoe de meisjes daar vorderden. Misschien waren ze al klaar. Ze had er geen flauw idee van hoelang zoiets duurde. Opgewekt liep ze de trap op naar boven. Onderweg kwam ze wat jonge gasten van het hotel tegen, die haar groetten. Claudia groette hen terug. Ze zag aan hun kleding dat ze gingen paardrijden en plotseling kreeg ze ook zin in een rit. Ze riep zichzelf tot de orde. Hoe kon ze aan paardrijden denken als ze net een paar uur hier was? Haar tijd kwam ongetwijfeld nog wel.

Boven liep ze Edith tegen het lijf. Zij was juist degene die ze nodig

had. “Ha, Edith, jou zocht ik net,” zei Claudia tegen het meisje. “Ik zag op het rooster, dat vandaag de eerste verdieping geheel moet worden schoongemaakt, klopt dat? En hoelang doen jullie daar gewoonlijk over?”

Edith grinnikte. “Dat ligt er helemaal aan wie er in de ploeg zitten,” antwoordde ze. “Als dat Pepita en Ilonka zijn, dan wil het weleens wat langer duren dan normaal. En dat zeg ik je niet om te klikken, want zo ben ik niet, maar ik erger me groen en geel aan die twee. Pepita en haar eeuwige schaduw, worden ze hier genoemd.”

Pepita... was dat niet dat donkere meisje met die brutale ogen? Claudia herinnerde zich het meisje dat ze bij David uit het kantoor had zien komen en met wie ze wat later kennis had gemaakt. Ook zonder dat Edith haar had gewaarschuwd, wist Claudia dat Pepita geen gemakkelijke tante was. En haar brave vriendin Ilonka leek inderdaad wel haar schaduw. “Ik ben van plan extra op die twee te letten,” zei ze tegen Edith. “Want ze zijn aangenomen om te werken en zullen dus de handen moeten laten wapperen. Ik hoop dat je nu niet meteen naar ze toerent om te vertellen wat ik je in vertrouwen heb meegedeeld.”

“Natuurlijk niet!” riep Edith, duidelijk verontwaardigd. “Het zal me goeddoen dat die twee eens achter hun voddën worden gezeten. Mieke had het te druk met achter David aan te lopen, zodat het haar nooit opviel dat ze niets uitspookten, maar de anderen moesten

daardoor extra hard aanpakken. Nu ben ik niet te beroerd om er flink tegenaan te gaan, maar als ik zie dat anderen er de kantjes aflopen, baal ik daar wel van.”

Claudia besprak met Edith nog enkele dingen die ze wilde weten. Ze had al snel door dat Edith een goede kracht was, die haar werk met plezier verrichtte en net zo dol op paarden was als Claudia zelf.

“Daarom heb ik ook op deze baan gesolliciteerd,” vertrouwde ze Claudia toe. “Ik had eigenlijk op een kantoor gewild of iets dergelijks, maar ik kon daar geen werk krijgen. Toen ik dus las dat ze hier kamermeisjes vroegen, heb ik daarop gereageerd en zie hier, ik ben er nu al drie maanden en het bevalt me nog goed ook. Alleen vind ik het jammer dat de meeste meisjes hier maar tijdelijk zijn. Buiten mij zijn er nog drie meisjes in vaste dienst, de rest bestaat uit scholieren, studenten of huisvrouwen, die gewoon wat willen bijverdienen. Het wisselt dus nogal eens.” Toen stopte ze haar relaas. “Ik sta hier maar te kletsen,” verontschuldigde ze zich. “Ik moet weer aan de slag, anders krijgen we deze verdieping nooit voor de middag af. Tot straks bij de lunch!”

Fluitend ging ze weer aan het werk en Claudia inspecteerde daarop de kamers die al waren schoongemaakt. Op sommige deuren hing een bordje NIET STOREN, een teken dat de bewoner ervan uitsliep.

Op twee kamers die waren schoongemaakt, trof Claudia een vuile

wastafel aan. Ze liep naar de meisjes die een eindje verder aan het werk waren en vroeg: “Wie van jullie heeft kamer drieëntwintig en vijfentwintig schoongemaakt?” Ze zag dat Ilonka Pepita aanstootte. “Eh... wij,” zei Ilonka toen verlegen.

“Is het niet goed gebeurd?” Pepita keek Claudia uitdagend aan. “De wastafels zijn nog smerig,” wees Claudia haar terecht en ze boorde haar ogen recht in de bruine van Pepita, die de hare zowaar neersloeg. “Maak dat even in orde voor de bewoners terugkomen, wil je?” Verder repte ze er met geen woord over, maar ze zag Pepita denken. Mooi zo, dacht ze. Pepita moest maar eens weten dat zij geen Mieke heette! Ze zou ten koste van alles voorkomen, dat De Witte Hengst een slechte naam kreeg.

De morgen ging snel voorbij en het werd lunchtijd.

Claudia was moe. Ze had met de kokkin Jantien het menu voor de volgende dag besproken. Jantien had Claudia flink wat suggesties aan de hand gedaan waar ze veel aan had. Claudia had eerlijk bekend dat ze niet veel van menu's samenstellen wist. En dan te bedenken, dat er iedere dag wat anders op tafel moest komen te staan. Jantien had daarop gezegd dat ze het wel zou leren. Meestal werden de menu's per week samengesteld, maar omdat Claudia pas vandaag in dienst was gekomen, zouden ze het deze week nog per dag doen. “Wordt er ook van me verwacht, dat ik dingen zoals groenten en dergelijke bestel?” had ze met een beetje wanhopige stem aan Jantien

gevraagd.

Die had haar kunnen geruststellen, want dat deed zijzelf. “Als jij de voorraden maar wilt bijhouden,” antwoordde ze. “Want anders loopt mijn hoofd om!”

Nou, dat deed dat van haar nu al! dacht Claudia.

HOOFDSTUK 5

In de lunchpauze zat Claudia aan tafel met Johannes, de stalbaas, Edith en nog twee andere kamermeisjes. Van halfeen tot één uur lunchte het personeel, om één uur werden de gasten verwacht. Met een volgeladen bord kwam Edith naast Claudia zitten. “Je ziet er moe uit,” leefde ze mee. “Viel het tegen?”

“Ach,” antwoordde Claudia, “ik moet nog helemaal wennen, maar ik hoop dat ik binnen de kortste keren weet hoe alles hier reilt en zeilt. Ik heb het gevoel dat ik de hele ochtend heb lopen rennen! Hoe deden jullie dat zonder mij?”

Edith lachte. “Iedereen deed een beetje meer,” verduidelijkte ze. Ze wierp een schuine blik op Pepita en Ilonka, die twee tafeltjes verder zaten. “De een wat meer dan de ander, maar zo konden we het samen net redden. En David sprong natuurlijk in, daar waar het nodig was. De arme jongen, hij zag soms bleek van vermoeidheid. Maar als iemand de moed had om daar wat van te zeggen, dan antwoordde David dat er werd overdreven.”

Claudia keek rond. “Komt David niet lunchen?” vroeg ze toen, want ze had hem sinds die ochtend niet meer gezien.

“David?” Nu nam Johannes het woord. “Die jongen eet wanneer het hem uitkomt...”

“En het komt hem nooit uit,” vulde Edith aan. “Maar niemand zegt daar meer iets van. Hij is tenslotte oud genoeg om voor zichzelf te zorgen en als hij dan zo hard wil werken dan moet hij dat zelf weten.”

Daar had Edith gelijk in, dacht Claudia, maar het was zeker, dat David nu niet zo'n gezond bestaan leidde, ook al vertoefde hij de meeste tijd buiten. Zodra ze hem wat beter had leren kennen, zou ze er toch eens terloops een opmerking over maken. Een mens moest op zijn tijd toch ook zijn natje en droogje krijgen en de nodige ontspanning nemen. Claudia besloot van onderwerp te veranderen.

“Ik zag daarnet zo'n mooie, bruine merrie staan bij het hek,” zei ze tegen Johannes. “Het leek me een fijn paard om op te rijden.”

“Je bedoelt Amber zeker?” knikte Johannes. “Ja, dat is een best beestje en ze doet werkelijk geen vlieg kwaad, al is ze wel temperamentvol. David is ook zeer op haar gesteld. Je moet haar eens berijden als je daar zin in hebt. Je kunt toch rijden?”

“Natuurlijk!” riep Claudia verontwaardigd uit.

“Nou, zo natuurlijk is dat niet,” vond Johannes. “Mieke kon nog geen paard van een koe onderscheiden en ze was er doodsbang voor.”

“Als ze naar de stallen ging, dan was het niet om de paarden te bekijken,” grijnsde Brigitte, een van de kamermeisjes in vaste dienst. Ook Edith moest lachen en Claudia vermoedde dat Mieke alleen maar naar de stallen ging om David te zien, op wie ze toen zo

verliefd was.

“Dat arme kind,” mompelde Johannes. “En David zag haar niet eens! Soms vraag ik me weleens af of hij wat aan zijn ogen mankeert!”

“Nou, vergeet dat maar!” lachte Brigitte. “Toen David nog zo'n beetje opzichter speelde over ons, zag hij werkelijk ieder pluisje! Aan zijn ogen mankeert dus echt niets!”

Ook Claudia was daar niet bang voor. David kon dwars door je heen kijken.

“Daar heb je hem,” zei Edith en ze blikte demonstratief op haar horloge. “Hij heeft nog precies vijf minuten om zijn lunch naar binnen te werken!”

Als Claudia had gedacht dat David gezellig bij hen zou komen zitten, zat ze er goed naast. Met zijn blad vol eten ging hij aan een tafeltje zo ver mogelijk van de anderen zitten en begon snel zijn lunch naar binnen te werken.

Om zo weer aan het werk te kunnen, dacht Claudia cynisch. “Kun jij hem niet eens aan zijn stoel vastbinden, Johannes?” vroeg ze toen, waarop de anderen in luid gelach uitbarstten en David verstoord opkeek van zijn soep.

“Goed idee, meisje,” grinnikte Johannes met een hoofdknik. “Maar of het effect zal hebben?” Claudia kon niet weten, dat hij haar voorstel later tegen David vertelde, die hij als een goede vriend zag.

“Hoe komt ze er op!” zei David een beetje gepikeerd. “Ik heb gewoon weinig tijd, dat is alles.”

“Een mens moet zich de tijd gunnen om rustig te eten,” antwoordde Johannes toen. “Anders heb je, voordat je het weet, een maagzweer.”

“Onzin,” was Davids mening. “Dat jullie er nu uren over doen om een boterhammetje te eten!”

“We hebben recht op een halfuur pauze,” wees Johannes hem terecht. “Dus nemen we dat ook. En een halfuur is niet eens lang na een ochtend van hard werken.”

“Nee, je hebt gelijk,” moest David toegeven. “Ik werk inderdaad soms wel een beetje te hard, maar ik wil zo graag dat De Witte Hengst een succes wordt!”

“Om je waar te maken ten opzichte van je vader?” probeerde Johannes uit hem te krijgen.

“Ja, dat speelt ook een rol,” bekende David. “Maar nog meer voor mezelf en meneer Bianchi, aan wie ik zoveel heb te danken. Zie je het huisje dat ze daar aan het bouwen zijn, Johannes?” Hij wees op een klein, vrijstaand huis, waar de bouw nog niet zolang geleden van was gestart.

“Jij wilt daarin gaan wonen als bedrijfsleider,” antwoordde Johannes en David keek de oudere man verbouwereerd aan.

“Hoe weet jij...?” vroeg hij en Johannes lachte.

“Meneer Bianchi vertelt mij ook weleens wat, hoor. Toen met de

bouw van dat huis werd begonnen, zei hij me, dat de woning bestemd was voor de toekomstige bedrijfsleider. En aangezien hij graag wil, dat jij dat wordt en jij hem op dat moment nog niet kon beloven dat je wel wat in zijn voorstel zag...”

“Jij bent me veel te slim,” merkte David op. “Maar je hebt gelijk. Ik wilde eerst weten of het me allemaal wel goed zou bevalen, want anders kon ik altijd nog wat met mijn studie gaan doen.”

“En...” Johannes keek David nieuwsgierig aan, “ben je van plan hier te blijven?”

David haalde zijn schouders op. “Die beslissing ligt niet alleen bij mij, hè?” antwoordde hij. “Misschien vindt meneer Bianchi me bij nader inzien toch niet zo geschikt als hij aanvankelijk wel dacht.”

“Dat geloof je toch zeker zelf niet!” riep Johannes uit. “Als ik Bianchi over je hoor praten, dan is het David voor en David na. Nee, wat hem betreft, weet ik het wel zeker. Maar jij? Heb jij voor jezelf al een beslissing genomen? Ik zou het graag weten, omdat ik graag met je samenwerk.”

“Ik kan je zeggen, dat ik er in elk geval niet negatief tegenover sta,” antwoordde David glimlachend en hij liet daarop een gerustgestelde Johannes achter.

Claudia hoefde zich de rest van de dag niet te vervelen. Nu de meisjes zagen dat ze van plan was de boel serieus aan te pakken, dit in tegenstelling tot de wat nonchalante Mieke, kwamen ze al snel

met hun moeilijkheden en klachten naar Claudia toe. Die probeerde deze zo goed mogelijk op te lossen, zonder dat ze daar David voor hoefde lastig te vallen. Dat kon ze altijd nog doen en ze wilde niet dat hij haar een ouwe zeur vond. Aan het eind van haar eerste dag in De Witte Hengst zag Claudia werkelijk sterretjes. Na het avondeten vertrok ze meteen naar haar kamer, waar ze haar schoenen uitschopte en uitgestrekt op haar bed ging liggen.

“O, wat ben ik moe!” zuchtte ze hardop. Ze bleef even liggen en nam toen een douche in het badkamertje. Daarna ruimde ze nog het een en ander op in haar kamer en zette de kleine, draagbare televisie aan, die ze van huis had meegenomen en zojuist uit haar auto had gehaald. Ze wist nu ook, dat de oeroude kever, die alle kleuren van de regenboog had, Davids eigendom was, evenals de sint-bernard Beer. Claudia was nu al stapel op het dier.

Op de televisie was echter niets bijzonders en na een kwartier zette ze het toestel uit. De ergste moeheid was intussen verdwenen en ze nam zich voor even naar de stallen te lopen om de paarden te bekijken.

Beer kwam haar daar al tegemoet. Johannes had Claudia verteld, dat de hond 's nachts in de stallen sliep.

Het was uitgestorven bij de stallen, want na achten werd er niet meer gereden. De jongelui waren deels in het zwembad te vinden, dat tot negen uur 's avonds open was, weer anderen maakten zich

gereed om later op de avond naar de disco te gaan of waren elders te vinden.

De paarden stonden te doezelen in hun box.

Claudia liep naar de bruine merrie Amber en streelde haar over de neus. “Op jou wil ik de volgende keer graag rijden,” vertrouwde ze het paard toe. “Ik denk dat wij het goed met elkaar kunnen vinden.” “Er zijn er meer die dat vinden.”

Claudia schrok op van Davids stem, want ze had hem totaal niet verwacht. Ze had eerder gedacht dat hij zich nu wel op de administratie of iets dergelijks zou hebben gestort. “O, hallo,” groette ze, terwijl ze zich omdraaide. “Is Amber werkelijk zo populair?”

David kwam naast haar staan en gaf het paard wat bix. “Ik denk dat Amber heel lief overkomt op de meeste mensen,” antwoordde hij. “Maar ze heeft me een temperament! Daar vergissen ze zich dus weleens lelijk in. Denk je dat jij haar wel aankunt?”

“Dat weet ik niet,” moest Claudia eerlijk toegeven. “Ik kan het in elk geval proberen, nietwaar? Ik reed elke week in de manege, dus ik heb voldoende ervaring met paarden.”

“Dat hebben de meesten die hier komen,” zei David schouderophalend, “toch zie ik er genoeg in het stof bijten, geloof dat maar gerust. Maar als je Amber wilt berijden, ze staat tot je beschikking!”

Claudia keek hem verbaasd aan. “Wat bedoel je... nu?” vroeg ze. “Waarom niet?” David keek haar afwachtend aan.

Claudia wilde dolgraag een rit maken, maar ze kende het terrein totaal niet. Dat zei ze hem ook.

“Dat is waar,” gaf David toe. “We kunnen ook samen gaan, als je daar geen bezwaar tegen hebt?”

“Moet jij dan niet...?” Ze wilde “werken” zeggen, maar dat had hij al begrepen.

“Ook al geloof je me misschien niet, ik neem ook weleens tijd voor ontspanning. Wel, wat is je antwoord?”

“Graag natuurlijk!” antwoordde ze meteen, voordat hij zich misschien zou bedenken. Daarop ging Claudia haar rijlaarzen aantrekken en toen ze weer beneden kwam, had David de paarden al gezadeld. Meteen nadat Claudia op Amber was gaan zitten, voelde ze de weerstand van het paard. David had gelijk gehad. Amber wilde weten wie de baas was.

Ze reden langs de verlichte bospaden en Claudia genoot met volle teugen. Alle moeheid van de dag viel van haar af.

“Hoe ging het vandaag?” vroeg David, toen ze allang weer op de terugweg waren en in stap naast elkaar reden.

“Druk,” gaf ze toe. “Je hoofd loopt om. Maar alles is nog nieuw. Als ik eenmaal het juiste ritme heb gevonden en weet hoe alles hier in zijn werk gaat, dan denk ik, dat het stukken beter zal gaan.”

“Geen moeilijkheden met de meisjes?”

David hield zijn hoofd schuin om Claudia aan te kijken en ze dacht onwillekeurig: hij is inderdaad heel aantrekkelijk en charmant als hij wil. Ze kon zich best voorstellen dat Mieke verliefd op hem was geworden. Waarschijnlijk had David allang ergens een ontzettend knappe vriendin zitten, van wie niemand wat afwist en met wie hij zijn vrije dagen doorbracht. Ze beantwoordde zijn vraag. “Tot nu toe heb ik geen moeilijkheden ondervonden, maar zo'n eerste dag kijkt iedereen nog de kat uit de boom. Wel weet ik, denk ik, aan welke meisjes ik iets kan overlaten en aan welke niet.”

“Bij die laatsten horen zeker Pepita Vroon en haar schaduw Ilonka Does?” David grinnikte plotseling en leek daardoor nog aantrekkelijker.

Claudia keek snel voor zich uit. Wat zat ze zich nu voor rare ideeën in haar hoofd te halen? Wat kon het haar schelen hoe David eruitzag? Voorlopig wenste ze zich te distantiëren van mannen. Haar blunder met Bert lag haar nog vers in het geheugen en zo iets zou haar geen tweede keer overkomen! Voorlopig bleef ze lekker vrijgezel! Leve de vrijheid! Alsof David ooit wat in háár zou zien! “Ik kan Pepita wel aan,” sprak Claudia zelfverzekerd. “Ze probeerde me vandaag wel een paar keer uit, maar ik gaf haar lik op stuk en daar had ze niet van terug.”

“Je ziet er ook niet uit als een doetje,” antwoordde David en hij

monsterde het pittige gezichtje onder het blonde haar.

“Ik hoop niet dat je me zo'n haaibaai vindt, want dat valt wel mee,” verdedigde Claudia zichzelf. “Ik laat me alleen niet kisten door zo'n onruststookster als Pepita.”

“Ik ben juist blij dat je overwicht op die meisjes hebt,” zei David meteen. “Mieke was een aardige meid en ze deed ook wel haar best, maar erg veel te vertellen had ze niet.”

Claudia besloot hem uit zijn tent te lokken. “Kon jij niet met haar opschieten?” vroeg ze daarom en David keek haar oplettend aan.

“Doe nu maar niet net alsof je niet weet, dat Mieke... eh... verliefd op me was, want ik wed dat het halve personeel je wel van dat feit op de hoogte heeft gesteld vandaag,” zei hij en Claudia sloeg haar ogen neer.

“Ik heb het inderdaad gehoord, maar het kon toch zijn dat het zomaar praatjes waren?” trachtte ze zich te verdedigen, verlegen met het feit, dat hij haar zo snel had doorzien.

“Het waren helaas geen praatjes.” David haalde zijn schouders op.

“Het vervelende was, dat Mieke niet wilde inzien dat ik niets om haar gaf. Ik zoek geen amoureuze avontuurtjes op mijn werk.”

“Is dat soms een bedekte waarschuwing?” vroeg Claudia. “Ik kan je nu alvast geruststellen, op het moment heb ik totaal geen interesse voor mannen.” Ze reed van hem weg, want ze waren vlak bij het hotel gekomen. Onderwijl kookte ze bijna van woede. Wat dacht

hij wel! Dat zij een tweede Mieke was?

Bij de stallen haalde David Claudia in. “Wat ben je toch een standje!” was zijn mening. “Wat ik zei, sloeg op Mieke en niet op jou. Ik zag meteen al, dat jij verstandiger was dan Mieke ooit zal worden.”

“Alsof je verstand meepraat als je verliefd bent!” beet ze hem toe. “Ik merk wel dat jij nog nooit echt verliefd bent geweest, David Freling!”

Zwijgend verzorgden ze daarna hun paarden. Johannes had de rijdieren slobber gegeven. Daar waren ze gek op, had hij Claudia 's middags verteld en hij gaf het ze na een drukke dag. Hij maakte het altijd van tevoren klaar, want slobber, dat als belangrijkste bestanddelen tarwezemelen, gerste-, mais- en voorgeweekt lijnmeel bevat, moest, alvorens het voor consumptie gereed was, geruime tijd worden geweekt, omdat de zemelen en het lijnmeel erg uitzetten. Als Johannes de slobber ongeweekt zou geven, dan liep hij kans dat de paarden verstoppingen zouden oplopen. In het ergste geval zou een paard zelfs een maagbarsting kunnen krijgen, had Johannes aan Claudia verteld, die nog nooit zo bij dat soort dingen had stilgestaan.

Toen Claudia Amber had verzorgd, liep ze de stal uit, maar David kwam haar achterna.

“Zijn we weer goede vrienden?” vroeg hij en ze keek verbaasd op.

“Weet je zeker dat je daar niets achter zoekt?” antwoordde ze plagend.

Even zag ze, dat hij aarzelde tussen boos worden en laconiek antwoorden, maar hij koos voor het laatste. “Oké, jij wint,” lachte hij. “Ik drukte me daarnet misschien een beetje ongelukkig uit.” Ze liepen verder naar de ingang van het hotel en David vroeg: “Ga jij straks nog naar de discotheek, waar ze lekkere muziek draaien, of houd je daar niet van?”

“Jawel,” antwoordde Claudia. “Maar vanavond niet. Ik heb slaap en kruip zo mijn bed in.”

“Gelijk heb je,” vond hij. “Wel te rusten dan maar.”

“Wel te rusten, David,” zei ze braaf en ze liep langzaam trap op naar boven.

HOOFDSTUK 6

De rest van de week voelde Claudia geen behoefte om 's avonds te gaan paardrijden of aan de andere activiteiten mee te doen. Er waren weer een heleboel jonge gasten gearriveerd en het hotel zat overvol. Dat betekende veel extra werk. 's Avonds was Claudia meestal zo uitgeput, dat ze voor haar televisie in slaap viel en pas vele uren later wakker werd van het testbeeld.

“Je zei nu wel dat David zo'n werkezel was,” merkte Edith op een gegeven moment op en ze duwde haar vinger onder Cloudia's neus, “maar je bent zelf precies hetzelfde! Je rent van hot naar her en je gunt jezelf nauwelijks tijd om een kop thee te drinken.”

“Maar er is zoveel te doen!” kreet Claudia. “Alle kamers zijn nu bezet en het is bijna niet bij te benen met schoonmaken. Je weet dat ik de meisjes constant achter hun vodden moet blijven zitten, anders geloven ze het wel.”

Dat kon Edith niet ontkennen. Ze ergerde zich er zelf ook vaak genoeg aan, maar wie was zij om er iets van te zeggen? Dan maakten ze haar alleen maar het leven zuur en Edith had het juist zo naar haar zin. Gelukkig waren Pepita en Ilonka deze maand voor het laatst. Hun opvolgsters konden nauwelijks luijer zijn. Dat was uitgesloten! Pepita had die ochtend geen goede bui. Ze had altijd een hekel aan

de maandag, want meestal had ze dan de nodige fuifjes achter de rug, zo ook deze keer. Het was de avond tevoren grandioos uit de hand gelopen en Pepita had maar een paar uur nachtrust gehad. Ze geeuwde constant achter haar hand en als ze niet oppaste, viel ze straks nog in slaap.

“Wat is er met jou aan de hand?” informeerde Ilonka, die al snel had gemerkt dat haar vriendin niet in topvorm verkeerde.

“O, een fuifje gisteravond.” Weer geeuwde Pepita. “Ik val om van de slaap.”

“Jou kennende, is het dus erg laat geworden,” raadde Ilonka.

“Ja, zeg dat wel. Waar is Claudia? Ik heb namelijk vreselijk trek in een sigaret!”

“Hè, Pepiet, niet wéér!” drong Ilonka aan, want ze was nog steeds bang dat haar vriendin ooit eens betrapt zou worden.

Pepita keek uit het raam en zag Claudia samen met Edith over de binnenplaats lopen, op weg naar de kantine. Die zouden daar voorlopig wel even blijven, veronderstelde ze. “Ik ga even een sigaretje roken in de kast, hoor,” zei ze tegen Ilonka. “Hou jij de boel een beetje in de gaten? Edith en Claudia zijn er nu toch niet en de rest houdt zijn mond wel.” Dat was zo, ze hadden allemaal een beetje ontzag voor Pepita met haar scherpe tong. Ze viste een pakje sigaretten uit haar jasshort en verdween daarmee naar de kast.

Vanaf beneden hoorde Ilonka haar naam roepen. Het was Edith die

onder aan de trap stond. “Ilonka, Claudia heeft je nodig; of je direct wil komen,” riep ze.

“Maar ik...” stotterde Ilonka en haar gedachten gingen uit naar Pepita die in de werkkast zat.

“Schiet nou op, anders hoeft het al niet meer!” drong Edith aan.

“Pepita redt het zonder jou ook wel, hoor!”

Sloffend liep Ilonka daarop naar beneden. Waarschijnlijk had Edith gelijk, Pepita zou zich best weten te redden.

Claudia zette Ilonka samen met een ander meisje aan het werk in de nu lege kantine. Daarna liep ze door naar Jantien, met wie ze nog het een en ander had te bespreken, waarna ze weer naar de eerste verdieping ging om te kijken hoe de meisjes vorderden met hun schoonmaakwerkzaamheden. Plotseling rook ze vaag een brandlucht. Waar kwam dat vandaan? Op de trap kwam ze Brigitte tegen en ze vroeg aan het meisje: “Zeg, ruik jij ook een brandlucht?” “Ik ruik niets,” antwoordde Brigitte lachend. “Het is waarschijnlijk Jantien die iets heeft laten aanbranden! Dat kan gebeuren.”

“Daar kom ik net vandaan en die had niets op het vuur staan,” zei Claudia en ze rook nog steeds brand. “Ik ga eens boven kijken, want ik vertrouw het toch niet,” zei ze tegen Brigitte, waarop deze Claudia achternaliep.

Dan gilte Brigitte: “Daar! Brand in de linnenkast!”

Ze snelden naar boven en op dat moment kwam ook David het

hotel binnen, die Claudia en Brigitte over de gang zag spurten. Hij besloot poolshoogte te gaan nemen, want hij vond het niets voor de rustige Claudia om zo door de gangen te rennen.

Brigitte rukte de deur van de kast open en de rook kwam hen tegemoet. Ze hoorden hoesten en Brigitte riep: “Het is Pepita! Natuurlijk zat ze hier weer te roken!”

“Haal water of pak de brandslang!” blafte Claudia Brigitte toe, die bang was dat het meisje anders hysterisch zou worden. “Snel!” Zelf struikelde ze de kast in om de half verstikte Pepita eruit te halen en toen dook David op.

“Wat is hier aan de hand?” riep hij uit. De vlammen kwamen hen tegemoet. Er stonden dweilen en handdoeken in brand en terwijl Claudia Pepita uit haar benarde positie bevrijdde, doofde David met zijn handen de vlammen die langs het schort van het meisje omhoogschoten. Op dat moment kwam een bleke Brigitte met een emmer water aan, die David over de vlammen plensde. Ook de andere meisjes hielpen mee en het brandje was nu zo geblust. De brandspuit bleek niet nodig te zijn.

Hoestend en proestend kwam Pepita tot haar positieven. Nadat ze een sigaret had opgestoken en op haar gemak op een pak handdoeken was gaan zitten, was ze door de slaap overmand. Het volgende dat ze zich herinnerde, was geschreeuw van Brigitte en de vlammen om zich heen. De sigaret moest uit haar vingers zijn

gevallen.

“Alles oké?” vroeg David aan Claudia en ze keek in zijn beroete gezicht. Ze knikte. “Neem... dat kind meel!” zei hij toen met een woedende blik op Pepita. “Naar het kantoor en snel.” Met z'n drieën gingen ze weer naar beneden.

Pepita was nu zo mak als een lammetje. Hier zou ze zich met haar vlotte gebabbel niet uit weten te redden, wist ze. Maar waar was die verdraaide Ilonka gebleven? Dat zag ze al snel toen ze haar vriendin samen met Edith uit de kantine zag komen rennen. Ook zij hadden de rook natuurlijk opgemerkt. Maar voor ze Ilonka kon spreken, had David haar al meegevoerd naar zijn kantoor en sloot hij de deur achter Claudia, wier kleding onder het roet zat.

“Wat heb je te zeggen?” brulde David buiten zinnen van woede naar Pepita, die ineengedoken op een stoel was neergestreken. “Zat je weer te roken in de kast? Geef antwoord en probeer je er maar niet uit te liegen!”

“Ik... ik...” hakkelde Pepita met een rood hoofd en ondanks alles had Claudia medelijden met het meisje.

“Heb je er gerookt, Pepita?” vroeg ze dus, op veel kalmere toon dan David had gedaan.

Pepita knikte beschaamd. “En ik ben in slaap gevallen! Ik... het is gisteravond nogal laat geworden en...”

“Bespaar ons een uitgebreide uitleg over je feestjes,” zei David koud.

“Je hebt het hotel in gevaar gebracht. Je bent ontslagen. Je kunt je spullen gaan ophalen en verdwijnen.”

Pepita stond op en verliet het kantoor.

Claudia wilde net tegen David zeggen dat hij wel erg tekeer was gegaan tegen Pepita, toen ze zijn handen zag, die lelijk waren verbrand. Daar moest hij een afschuwelijke pijn aan hebben!

“David!” riep ze uit. “Je handen! Je moet direct naar de dokter!”

“Ik vrees het ook,” zei hij somber. “Die verdraaide meid! Ik kon haar wel ik weet niet wat doen. Ik had haar de eerste de beste keer toen ze was betrapt bij het roken in die kast al moeten ontslaan.”

“Ik breng je wel naar de dokter,” zei Claudia kordaat, maar David weerde dat aanbod af.

“Ben je mal, ik rijd er zelf wel even heen,” antwoordde hij, waarop Claudia nijdig zei: “Geen sprake van. Gebruik je verstand, met die handen kun je toch niet rijden! Kom op!”

David hoefde niet meer te worden overgehaald en in Claudia's autootje reden ze naar het dorp.

De dokter gaf David wat verzachtende zalf. Gelukkig waren de brandwonden niet van zeer ernstige aard.

Het ergste vond David het, dat zijn beide handen in verband werden gewikkeld en dat hij een paar dagen niets mocht doen, totdat de pijn weg was. Aangeslagen reed hij naast Claudia terug naar De Witte Hengst.

“Maak je nu maar geen zorgen over die paar dagen,” probeerde Claudia hem op te monteren. “Johannes is er toch ook nog? De jongelui kunnen heus wel gaan paardrijden, hoor.”

“Het is een ramp!” zuchtte David. “Die dekselse meid! Ik hoop dat ze is vertrokken als we terugkomen, want ik wil haar niet meer zien!”

Pepita was inderdaad met de noorderzon vertrokken en Ilonka liep met een verdrietig gezicht rond. Hoewel Pepita haar beste vriendin was, had ze geen zin om haar vakantiebaantje voor haar op te geven, omdat ze van het geld dat ze daarmee verdiende, straks haar autorijlessen wilde betalen. Pepita had hetzelfde plan gekoesterd, maar daar zou nu weinig van terechtkomen, vermoedde Ilonka. Tenzij ze op de valreep nog ander vakantiewerk zou kunnen vinden. Claudia parkeerde haar wagen op het parkeerterrein en richtte zich tot David. “Gaat het een beetje?” vroeg ze vriendelijk, want brandwonden waren zeer pijnlijk, wist ze uit ervaring.

David lachte als een boer die kiespijn heeft. “Ik overleef het wel,” antwoordde hij zuurzoet. “Bedankt voor het wegbrengen, Claudia. Ik vrees dat ik het zelf toch niet had gered.”

“Niets te danken, daar zijn we collega's voor,” antwoordde Claudia. Ze grinnikte en merkte toen op: “Kijk daar maar eens! De meisjes staan al te popelen om je te troosten!” En inderdaad, vanachter het raam in de kantine stonden de meisjes naar hun aankomst uit te

kijken. “Sterkte, jochie!” riep Claudia nog lachend, terwijl ze van hem wegliep.

David keek haar een beetje hulpeloos na. Wat moest hij met al die vrouwelijke belangstelling aan? Als hij wat meer belangstelling had gekregen van Claudia... Maar dat kon hij wel vergeten, want had hij haar niet zelf kopschuw gemaakt door vol bravoure te verkondigen, dat hij geen amoureuze verwickelingen wenste in zijn werk? Nou dan!

HOOFDSTUK 7

“Hè, hè, eindelijk,” zei mevrouw Van der Meer, toen Claudia tegenover haar was gaan zitten in de huiskamer. “Ik was bijna vergeten dat ik nog een dochter had!” Ze meende er echter niets van, want ze wist hoe druk Claudia het had.

“Ik wilde heus wel eerder komen,” begon Claudia, maar haar moeder wuifde met haar hand.

“Kind, dat weet ik toch wel? Ik snap best dat je hoofd omloopt nu het hotel tot de nok toe is gevuld met uitgelaten jongelingen.”

“Jongelingen!” Claudia proestte het uit. “Als ze wisten dat je ze zo noemde, dan kwamen ze niet meer bij. Maar over het algemeen zijn het aardige lui, een paar uitzonderingen daargelaten dan.”

“Van die vervelende creatures blijf je er altijd tussen houden,” knikte haar moeder begrijpend. “Dat kan ik me nog wel van school herinneren.”

Claudia keek peinzend. “Gisteren zijn er vier jongens van een jaar of zeventien aangekomen en ik heb nu al een hekel aan ze,” vertelde ze.

“Ze zijn luidruchtig en stellen zich aan. Bovendien vallen ze de meisjes lastig.”

“Kunnen jij en David daar dan niets van zeggen?” informeerde haar moeder. “Straks loopt het de spuigaten uit.”

“Natuurlijk” hebben we er meteen wat van gezegd!” antwoordde Claudia verontwaardigd. “Maar ze dagen ons expres uit. Ik kan me dan nog wel inhouden, maar David wordt er woest over en dat vinden ze natuurlijk prachtig.”

“David doet er verstandig aan die jongens gewoon te negeren. Daar heb je ze het meeste mee,” adviseerde mevrouw Van der Meer.

“Dat kun jij nu wel zo makkelijk zeggen, mam, maar probeer je maar eens in te houden als ze een paard hard in de mond trekken en hard in de zij trappen zonder enige reden. David houdt van paarden en als hij dus zoiets ziet, dan zegt hij er wat van. Als ik het zelf had gezien, dan zou ik ze ook...!” Claudia's gezichtje was rood van kwaadheid geworden. Toen David haar dat verhaal had verteld, had ze zich langzaam driftig voelen worden. Wat gaf die knapen het recht een onschuldig paard te mishandelen? Waarom gingen zulke jongens dan logeren in De Witte Hengst? Claudia snapte zoiets niet. “Kunnen jullie die jongens niet de verdere toegang tot het hotel ontzeggen?” vroeg Claudia's moeder toen.

Claudia haalde haar schouders op. “Ze zijn gisteren pas gearriveerd, dus wil David het eerst nog even aanzien. Het kan zijn, dat ze toevallig gisteren in een baldadige bui verkeerden, hoewel ik dat ten zeerste betwijfel. Volgens mijn bescheiden mening zijn ze altijd zo en dan kunnen ze inderdaad uit het hotel worden gezet. Als meneer Bianchi er ook maar enig idee van zou hebben, dat zijn paarden

opzettelijk worden misbruikt, dan zou hij alleen maar achter dit besluit staan. Maar ik zegje, mam, het is niet leuk wanneer je er zulke figuren tussen hebt zitten. Gelukkig zijn de anderen allemaal dol op paarden.”

De rest van haar vrije dag bracht Claudia samen met haar moeder door. Ze gingen 's middags samen gezellig winkelen en Claudia trakteerde haar moeder later op een etentje in de stad. Daarna bracht ze haar naar huis en reed meteen door naar het hotel. Nadat ze haar auto had geparkeerd, liep ze nog even naar de stallen om Beer gedag te zeggen. Dat was zo een gewoonte geworden in de afgelopen weken en de hond verwachtte haar al. Beer lag te wachten voor zijn hok, dat David met behulp van Johannes in elkaar had getimmerd. Er lag stro in voor de warmte, maar omdat het nu warm genoeg was, lag de hond vóór zijn hok, in plaats van erin.

“Hallo, Beer, ouwe jongen [“begroette Claudia het dier en ze liefkoosde zijn grote kop. Iedereen in het hotel was stapel op Beer vanaf het moment dat ze hem zagen. Hij was dan ook uitzonderlijk lief en aanhankelijk.

“Jullie verknoeien dat beest helemaal,” placht David dan te zeggen, maar hij vond het verder niet erg. Hij had Beer niet als waakhond genomen, dus een beetje verwennerij kon geen kwaad.

Wat later, op haar kamer, nam Claudia een douche en deed ze haar joggingpak aan. Dat deed ze bijna iedere avond, want dat pak zat zo

lekker. Ze had er weliswaar nog nooit in gejogd, maar daar had ze het pak ook niet voor gekocht. David jogde wel, wist ze, maar hij had haar tot heden nog niet kunnen overhalen om mee te gaan. Claudia snapte niet waar hij 's ochtends vroeg de energie al vandaan haalde. Doordat ze het zo druk had, viel ze 's avonds als een blok in slaap en kostte het haar elke morgen opnieuw moeite om eruit te komen. En dan had David al een flink stuk hardgelopen!

David... Ze wist nog steeds niet goed wat ze aan hem had. Soms behandelde hij haar als een goede vriendin, maar andere keren deed hij alsof hij haar niet zag. Claudia snapte dat niet. Daarom hield ze zich maar wat op de vlakte. Hij mocht anders alsnog denken dat ze, net zoals Mieke, hals over kop verliefd op hem was geworden!

Claudia was nu een paar keer in de discotheek in de kelder geweest. David liet zich daar echter bijna nooit zien. Edith kwam er ook geregeld. Zij was niet intern, maar woonde nog bij haar ouders in het dorp vlak bij. Als ze 's avonds zin had, dan kwam ze naar de discotheek en ze had Claudia toevertrouwd dat ze Gregor die in de keuken werkte, zo'n leuke jongen vond. Nu mocht Gregor er met zijn donkerblonde krullen en lachende, blauwe ogen inderdaad zijn, moest Claudia toegeven. Edith had een goede smaak.

Claudia ging die avond niet al te laat naar bed. Midden in de nacht werd ze echter opgeschrikt door een vreselijke herrie en het geluid van brekend glas. Wat gebeurde er? Eerst die affaire met Pepita en

wat zou hen nu weer boven het hoofd hangen? Snel gleed ze haar bed uit en knipte het licht aan. Ze deed haar slippers en ochtendjas aan. Op de gang werd luidkeels gezongen en degenen die dat deden, hadden duidelijk te diep in het glaasje gekeken, dacht Claudia boos. Ze opende haar deur en ze was niet de enige, zag ze. Links en rechts van haar zag ze verscheidene slaapdronken en geïrriteerd kijkende hoofden van jonge gasten. Over de gang zwalkten Aad, Fred, Herbert en Gerrit, de vier jongens over wie Claudia tegen haar moeder had geklaagd. Claudia keek over haar schouder heen naar haar wekker, die halfvier wees. Kwamen die jongens uit het dorp terug? Dat moest haast wel, want de discotheek was al uren dicht. Op dat moment ging de deur van Davids kamer, aan het eind van de gang, open. Woedend als een dolle stier kwam David naar buiten rennen, alleen in een pyjamabroek en zijn haren alle kanten opstaand. “Naar jullie kamer!” brulde hij ziedend tegen de vier jongens. “En morgenochtend vertrekken jullie, begrepen? Zijn jullie nu helemaal gek geworden!”

“Maak je toch niet zo druk, man,” grijnsde Fred minzaam. “De jongens en ik hebben gewoon wat lol getrapt. De tent hier sluit zo vroeg, dus zijn we van ellende naar het dorp gegaan. Het werd wat laat, dus moesten we lopend terug, want Herbert kon niet meer terugrijden.”

Nee, daar zag Herbert ook beslist niet naar uit, dacht Claudia.

“Hè, doe niet zo flauw,” zeurde Gerrit. “Je bent toch zelf Ook jong? We beloven beterschap, heus!”

“Niks beterschap.” Davids gezicht stond nog steeds op storm en Claudia wist dat de jongens konden vertrekken. Zoiets als vannacht was gebeurd, werd in De Witte Hengst niet getolereerd.

“Ach, vent, barst jij ook,” snauwde Aad. “Ik ga naar mijn bed,ajuuus!” Druppelsgewijs had iedereen zich weer in zijn eigen kamer teruggetrokken, alleen Claudia en David bleven op de gang achter. “Dat stel! Je zou ze!” gromde David. “Ik geloof dat ik me zo kwaad heb gemaakt, dat ik niet meer kan slapen. Ik moet eerst wat kalmeren.”

“Zal ik chocolademelk klaarmaken?” stelde Claudia voor. David keek haar verrast aan. “Dat klinkt goed, ik kom zo naar je toe in de keuken. Even wat aantrekken.”

Claudia ging alvast naar beneden en knipte het licht in de keuken aan. Neuriënd zette ze de melk op het vuur en toen David wat later beneden kwam, was de chocolademelk klaar.

Samen gingen ze aan Jantiens grote keukentafel zitten en David zuchtte. “Lekker, dit was net wat ik nodig had. Heb ik er goed aan gedaan ze weg te sturen, Claudia? Tenslotte heb jij ook een stem in het kapittel, al dacht ik daar straks niet aan.”

“Ik was al blij dat jij het zaakje opknapte,” bekende Claudia. “Ze waren niet voor rede vatbaar en als vrouw delf je dan gauw het

onderspit.”

“We hadden altijd Ben, de nachtportier, nog kunnen waarschuwen,” antwoordde David.

Claudia lachte. Dat was waar. De één meter vijffennegentig lange Ben boezemde bij iedereen ontzag in en hij was voor geen kleintje vervaard. Knapen als Aad, Gerrit, Fred en Herbert lustte hij rauw. “Ik ben blij dat ze morgen weggaan,” ging Claudia verder. “Ze verknoeien de sfeer grandioos en de meisjes hier werden ook niet met rust gelaten.”

“Ik neem morgen wel contact op met meneer Bianchi, maar ik neem aan dat hij achter ons besluit zal staan. Die knullen bezorgen het hotel geen beste naam.”

“Wat er vannacht is gebeurd, had jij niet kunnen voorkomen, dus de leiding van het hotel treft in dit geval geen enkele blaam,” vond Claudia. “Die jongens kunnen gaan en staan waar ze willen en je had ze moeilijk in hun kamers kunnen opsluiten, David.”

“Dat weet ik ook wel.” David vouwde zijn handen om de warme mok en Claudia zag dat de brandwonden, die hij had opgelopen bij de reddingsactie van Pepita, al bijna waren genezen.

Claudia had haar chocolademelk op. Ze had plotseling weer slaap.

“Ik ga naar bed,” kondigde ze dan ook aan. “Doe jij het licht hier straks uit?”

“Oké,” antwoordde David. “Wel te rusten, en bedankt voor de

chocolademelk. Ik voel me nu een stuk kalmer.”

“Gelukkig maar,” glimlachte ze. “Je was daarnet behoorlijk driftig. Ik dacht dat je Aad zou aanvliegen toen hij die opmerking plaatste.”

“Als ze me eenmaal kwaad hebben gemaakt, dan ben ik het ook goed,” knikte David. “Maar ik was met Aad toch geen robbertje gaan vechten, zoiets ligt totaal niet in mijn aard. Bovendien was hij in zijn conditie geen partij voor mij. En wat zouden de andere gasten wel niet hebben gedacht?”

“Tot morgen,” wenste Claudia toen en ze sloot de keukendeur achter zich. In bed bleef ze nog een aardig tijdje wakker liggen. Gelukkig was de rust weergekeerd. Aad, Fred, Gerrit en Herbert waren nu vast bezig om hun roes uit te slapen. Morgen konden ze nog een hartig woordje van David verwachten, vreesde ze, maar ze had geen medelijden met hen. Ze hadden het er zelf naar gemaakt. Toen Claudia 's morgens naar beneden kwam om te ontbijten, hoorde ze van Milou, de receptioniste, dat de vier jongens al met een taxi waren vertrokken naar het dorp, waar Herbert de vorige nacht zijn auto had achtergelaten.

“Wat was dat voor een gedoe?” vroeg ze aan Claudia. “Ik hoorde David tegen ze tekeergaan in het kantoor, maar ik begreep niet waar hij het over had.”

Claudia vertelde het haar. “Het zal geen gemis zijn,” eindigde ze.

“Het waren oproerkraaiers en ze waren nu niet bepaald

paardenliefhebbers. Nee, ik ben blij dat we van ze af zijn.” Maar dat het muisje nog een staartje zou hebben, wist Claudia toen nog niet. De hele verdere morgen werd er hard gewerkt en tegen de lunchpauze liep Claudia David tegen het lijf, die een gezicht had als een donderwolk.

“Zitten die knullen je nu nog steeds dwars?” vroeg Claudia lachend.

De lach bestierf echter op haar gezicht toen David antwoordde:

“Nee, die ben ik alweer vergeten. Voor hen zo weer vier anderen.

Maar ik ben Beer kwijt. Ik heb hem de hele morgen nog niet gezien en zolang blijft hij nooit weg.”

“Lag hij ook niet in zijn hok?” wilde Claudia weten.

David schudde zijn hoofd. “Johannes en ik hebben de hele omtrek uitgekamd, maar niets! Ik snap er geen snars van.”

“Misschien kunnen wat jongens en meisjes een zoekactie op touw zetten,” opperde Claudia, maar David schudde van nee.

“Ik wacht wel tot vanavond. Als hij dan nog niet terug is, dan kunnen we altijd nog gaan zoeken.” Hij glimlachte even. “Misschien heeft hij ergens een vriendinnetje opgeduikeld!”

Maar dat geloofde Claudia niet en de rest van de middag bleef ze aan Beer denken. Waar kon de hond toch zijn?

's Avonds was Beer nog niet terug. David had de politie in het dorp gebeld of hij daar misschien ergens was gezien, maar niemand had een sint-bernard opgemerkt en ook het dichtstbijzijnde asiel kon

hem helaas niet verder helpen.

Met een stuk of tien jongelui trok David die avond het bos in. Ze bleven ruim een uur weg en Claudia wachtte vol spanning op hun terugkomst. Maar toen het groepje terugkeerde met David voorop, zag ze al meteen dat Beer er niet bij was en ze zuchtte van teleurstelling.

“Niets gevonden.” David liet zich in een stoeltje in de kantine vallen, die 's avonds werd gebruikt als recreatiezaal. “Snap jij dat nu? Als hij een ongeluk had gehad, dan had de politie dat wel doorgekregen. Zou iemand hem soms hebben meegenomen?”

David zei deze woorden, terwijl Claudia ze dacht. Beer was zo'n allemansvriend. Het zou iemand weinig overredingskracht kosten hem mee te nemen. Bovendien was het een kostbare hond. “Dat zal toch niet?” riep ze uit, maar David zag de twijfel in haar ogen.

“Hij heeft tatoeages in zijn oren,” mompelde David. “Maar wie kijkt daar nu naar als hij zich een hond aanschaft? Grote goedheid, wat voel ik me hulpeloos!”

Claudia had diep medelijden met hem, maar ze kon weinig doen om te helpen. Er was gezocht, de politie was op de hoogte gesteld, meer konden ze niet doen.

Het was inmiddels al vrij laat geworden en David zei: “Ik ga maar naar bed. Misschien is Beer morgen wel ineens terug.”

Claudia hoorde aan zijn stem, dat hij dat zelf niet geloofde. Ze ging

naar buiten om zich ervan te verzekeren, dat Beer toch niet ergens rondliep. Maar zijn hok zag er angstig leeg uit en verdrietig ging Claudia naar binnen. Toen ze langs het kantoor liep, hoorde ze de telefoon gaan. Tegen Ben, de portier, zei ze: “Laat maar, ik neem hem wel even.” Nadat ze de naam van het hotel had genoemd, was het even stil aan de andere kant van de lijn.

“Ben jij het, Claudia?” vroeg toen een stem die ze eerst niet kon thuisbrengen. “Ja,” antwoordde Claudia. “Met wie spreek ik?” “Eh... met Gerrit... je weet wel...”

Toen herkende Claudia inderdaad de stem van een van de vier jongens die diezelfde ochtend waren vertrokken. “Ja, Gerrit, zeg het maar,” drong ze aan. “Ben je hier wat vergeten of zo, dat je zo laat nog belt?” Want met één oogopslag zag ze, dat het al bijna elf uur in de avond was.

“Eh... nee, daar gaat het niet om.” Claudia hoorde hoe zenuwachtig Gerrits stem klonk en ze snapte er niets van. Waarom belde de jongen naar De Witte Hengst? “Het gaat om Beer, de hond van David,” klonk toen Gerrits stem zonder haperen. “De jongens wilden wraak nemen op David en toen hebben ze Beer vanmorgen vroeg uit zijn hok gehaald en hem opgesloten in die oude jagershut, vlak bij de driesprong. Weet je waar die is?”

“Natuurlijk!” riep Claudia bijna juichend, zo opgelucht was ze. “Ik ga er meteen heen. Bedankt voor je telefoontje, Gerrit, en het spijt

me dat het zo is gelopen met jullie.”

“Mij ook,” antwoordde Gerrit bedeesd. “We hebben ons onbehoorlijk gedragen, dat weet ik heel goed, maar het was de eerste keer dat we met z'n vieren op vakantie waren en dan doe je soms een beetje gek. Maar ik kon het niet zetten dat ze die onschuldige hond hadden opgesloten. Ik wist het niet eerder, Claudia, anders had ik meteen gebeld. Maar Aad en Fred zaten daarnet in de soos op te scheppen, dat ze David een loer hadden gedraaid door zijn hond te stelen. Ik weet nu ook dat ze niet van dieren houden, maar ik doe dat wel. Haal hem er snel uit, Claudia!” drong hij aan.

“Ik ga meteen op weg,” beloofde Claudia. “Nogmaals bedankt, Gerrit, en wie weet, treffen we elkaar nog eens onder betere omstandigheden.” Ze legde de hoorn neer. Al had ze geen reden om aan het verhaal van Gerrit te twijfelen, toch leek het haar beter om eerst te gaan kijken bij de jachthut of Beer daar werkelijk zat opgesloten, voordat ze David blij ging maken met een dode mus. En zo fietste ze op een geleende fiets door het bos, wat toch wel een beetje eng was zo in het pikkedonker. Claudia was blij dat ze de driesprong bijna had bereikt en stopte even om zich beter te kunnen oriënteren. Toen hoorde ze zacht janken en wist ze dat Gerrit niet had gelogen. Zo hard ze kon, fietste Claudia naar de jachthut, smeede de fiets in het mos en rukte de halfvergane deur van de hut, die allang niet meer werd gebruikt, open.

Jankend van blijdschap stortte Beer zich op Claudia en ze wist zich met moeite staande te houden.

“Ja, het is goed, jochie.” Troostend wreef ze over zijn grote kop.

“Kom maar, dan gaan we naar de baas! Wat zal die blij zijn als hij je ziet!” Ze sprong weer op haar fiets en Beer rende achter haar aan.

Claudia was benieuwd wat David zou zeggen...

HOOFDSTUK 8

Zonder dat iemand het zag, smokkelde Claudia Beer mee naar boven, waar David zijn kamer had, want ze wilde, dat hij de eerste was, die Beer zou zien, omdat het uiteindelijk zijn hond was. Ze hoorde zachte muziek achter de deur klinken, dus hij was nog wakker. Zacht klopte ze aan.

“Wie is daar?” klonk het nors.

“Ik ben het, Claudia,” riep ze.

“De deur is open,” antwoordde David. “Kom maar binnen.”

Claudia opende daarop de kamerdeur en als een wervelwind vloog Beer langs haar heen om zich op David te storten, op dezelfde uitbundige manier waarmee hij even tevoren Claudia had verwelkomd.

“Beer!”

Claudia hoorde hoe blij Davids stem klonk, nu hij zijn geliefde kameraad weer heelhuids terugzag.

“Hoe... Waar heb je hem gevonden, Claudia?” riep hij en hij stoeide ondertussen even met Beer, die zo blij was als een klein kind, dat hij uit die donkere hut was bevrijd.

Claudia vertelde David van Gerrits telefoontje.

Davids gezicht vertrok van woede. “De lafaards,” siste hij, “om

wraak te nemen op een onschuldig dier! Als ze nu de banden van mijn auto nog leeg hadden laten lopen... Maar dit is misselijk! Bah, wat een nare ventjes. Ik ben blij dat ze weg zijn, laat ik je dat wel vertellen!”

“Die Gerrit was zo kwaad nog niet,” verdedigde Claudia hem. “Hij wist er in eerste instantie niets van, dat Aad en Fred Beer hadden meegenomen en opgesloten. Eerlijk gezegd geloof ik hem op zijn woord. Hij hoorde het pas toen die twee zaten op te scheppen over hun “heldendaad”. Wil je er eigenlijk nog werk van maken?” vroeg ze.

“Laat ze maar denken dat ze Beer de dood in hebben gedreven,” antwoordde David hardvochtig. “Dat verdienen ze. Misschien gaat hun geweten hun nog parten spelen, al betwijfel ik dat. Het belangrijkste is, dat ik Beer terug heb, dank zij jou!”

“Ach, kom, als ik de telefoon niet toevallig had opgenomen, dan had Ben het wel gedaan en dan had je Beer ook wel gevonden,” antwoordde Claudia, wat verlegen met de lof die hij haar toedichtte. “Niets mee te maken,” vond David echter. “Ga je mee? Dan installeren we Beer even voor de nacht en kijk ik meteen of mijn autobanden niet leegstaan.”

Nadat Beer een flinke bak met water had opgeslobberd, nestelde hij zich voldaan voor zijn hok en verlieten David en Claudia lachend de stallen.

“Die is zijn hachelijke avontuur al weer vergeten,” merkte David op. Samen inspecteerden ze de kever, maar gelukkig was alles daarmee in orde. “Goed, en dan is het nu wel bedtijd,” zei David met een blik op zijn horloge. “Al weer bijna twaalf uur. Ik zal even een briefje beneden bij de receptie hangen, dat Beer is gevonden, al zullen de anderen dat morgen zelf wel zien.”

Claudia volgde hem en wenste hem wel te rusten.

Plotseling trok David haar naar zich toe en kuste haar op de mond.

“Heel erg bedankt, Claudia,” zei hij zacht. “En wel te rusten!”

Verdwaasd stommelde Claudia de trap op. Wat moest ze hier nu weer van denken? Maar ach, ze moest er vooral niets achter zoeken. David was gewoon blij dat hij Beer weer terug had, dat was alles!

Beer werd de volgende ochtend natuurlijk extra verwend door iedereen, want ze waren allemaal heel blij dat hij heelhuids terug was. Het dier liet het zich maar aanleunen en genoot van de belangstelling.

“Ik was echt bang dat we hem nooit meer zouden zien,” zei Brigitte tegen Claudia. “Wat een laffe daad! David had groot gelijk dat hij ze heeft weggestuurd. Zei meneer Bianchi er nog iets over?” wilde ze toen weten.

“David heeft de zaak natuurlijk met hem opgenomen,” antwoordde Claudia. “En ook meneer Bianchi stond volkomen achter Davids

besluit. Ik heb nooit gesnapt wat ze hier zochten,” ging ze hoofdschuddend verder. “Een vakantie in De Witte Hengst is niet bepaald goedkoop en deze jongens gaven niets om paarden. Ze hadden beter naar een plek kunnen gaan met veel uitgaansmogelijkheden. Maar ja,” eindigde ze, “ik maak me er niet meer druk over. Ga je mee koffiedrinken?”

Ze liepen het hotel binnen.

Op de binnenplaats stonden enkele auto's van pas aangekomen gasten die hun koffers aan het uitladen waren. Onder hen bevond zich een exotisch uitgedost meisje met lang, ravezwart haar en dito ogen. Ze was erg mooi en aan het air, waarmee ze een van haar begeleiders opdroeg haar koffers naar boven te dragen, was te zien, dat ze zich daar duidelijk van bewust was. De jongeman in kwestie haastte zich dan ook om haar bagage naar boven te brengen.

“Tjonge!” riep Brigitte uit, die het tafereeltje, net als Claudia, had gadegeslagen. “Wat hebben we nu weer aan onze fiets hangen? Wat is dat voor mens? Het lijkt wel een of andere prinses incognito of iets dergelijks!”

Claudia grinnikte. “Is mij niets van bekend,” lachte ze. “Maar ze gedraagt zich wel als een prinses!”

Al was het een mooie zomerdag, het onbekende meisje sloeg een kort bontjasje om haar slanke schouders en volgde de jongeman die met haar koffers liep te zeulen, naar boven.

“Ik ben benieuwd wat onze prinses van de toch vrij eenvoudige kamers vindt,” verkneuterde Brigitte zich al bij voorbaat. “Ze zal best een pa hebben, die zwemt in het geld, maar wat doet ze dan hier? Ze lijkt me eerder een type dat zich thuisvoelt op de stranden van Saint-Tropez!”

“Misschien rijdt ze wel graag paard,” opperde Claudia schouderophalend en ze was vast van plan om straks in de administratie te duiken, zodat ze kon zien wie het meisje in werkelijkheid was. “Kom nu maar mee,” zei ze tegen Brigitte, die nog steeds stond te staren naar de glazen deur, waardoor het meisje even tevoren was verdwenen. “Anders heeft Gregor geen koffie meer in de pot!” Later kwam Claudia erachter, dat het onbekende meisje geen prinses, maar een echte freule was. Dat die nog bestonden, verwonderde Claudia zich. En wie gebruikte er nu nog zo'n oubollige titel? Maar het stond echt in het hotelregister: freule Tania Oudenaarden van Avezaath.

Net toen Claudia op het punt stond om haar werkplunje voor haar gewone kleding te verwisselen, kwam freule Tania naar beneden. Met geaffecteerde stem zei ze minzaam tegen Claudia: “Zeg, meisje, waar kan ik de stallen vinden?”

Claudia zag dat ze was gekleed in een schreeuwend duur, op maat gemaakt rijkostuum van donkerbruin fluweel. David zou niet weten wat hij zag, vermoedde ze, want over het algemeen droegen de

meesten gewoon een spijkerbroek met daarop een makkelijk zittende trui of een T-shirt. Maar ja, daar zaten ook geen freules en jonkheren bij, bedacht Claudia en ze wees Tania de stallen. Natuurlijk was de nieuwe gast onder de lunch het gesprek van de dag.

“Heb je haar al gezien?” riep Edith, die tussen de middag altijd bij Claudia aan tafel kwam zitten. “Wat een kak! Ze deed alsof ik een miserabel stuk onderkruipsel was, toen ik wat handdoeken kwam brengen. Snap jij wat zo'n juf hier doet? Ze zijn hier allemaal zo heerlijk gewoon. Die Tania hoe-heet-ze past er helemaal niet tussen!”

Johannes, die ook aan hun tafeltje zat, zei nu bedachtzaam: “Ik hoorde van David dat ze oorspronkelijk met haar vader naar Monte Carlo zou gaan. Maar pa brak tijdens een jachtpartij een been en zag het niet zitten dat zijn dochter zonder hem naar Monte Carlo zou afreizen. Doordat die vier jongens hier zijn weggestuurd, kwamen er twee kamers vrij en via meneer Bianchi, die hij persoonlijk kent, boekte pa-lief die twee leegstaande kamers voor zijn “dochtertje”. “Twee!” gilte Edith. “Wil je zeggen dat dat kind twee kamers, dus vier bedden, tot haar beschikking heeft?”

Johannes grinnikte om haar verontwaardiging. “Ik zal het je nog sterker vertellen,” lachte hij Edith toe. “Freule Tania heeft haar kamermeisje meegenomen! Een bang, muisachtig meisje, dat al de

hele middag allerlei klusjes loopt op te knappen voor de verwende freule. Je houdt het toch niet voor mogelijk, hè, in een tijd als deze.”

“Ik dacht dat privé-kamermeisjes alleen maar voorkwamen in boeken en films,” merkte Claudia op. “Zeg, is dat het meisje soms?” In de hoek van de kantine zat een mager, onaantrekkelijk meisje achter een bord, waarop nauwelijks genoeg eten lag voor een muis. Ze leek dan ook wel wat op een muis, moest Claudia toegeven, met dat saaie, grijze uniform en die vooruitstekende tanden. Wat Tania aan schoonheid te over had, had dit meisje te weinig.

“Arm kind,” mompelde Edith. “Zullen we vragen of ze bij ons komt zitten? Ze zit daar zo zielig alleen.”

“Dat had je eerder moeten bedenken,” bracht Johannes in het midden. “De lunchpauze is om, jongedame.”

“Waar is David eigenlijk?” vroeg Claudia toen. “Ik heb hem de hele ochtend nog niet gezien.”

“Dat kan kloppen,” antwoordde Johannes met een veelbetekenende knipoog. “Die geeft ons freuletje een privé-les. Ze zijn aan het dressuurrijden in de bak.”

“Wat een onzin!” stoof Claudia op. “David moet toch ook eten? Kun jij daar nu niet eens op letten, Johannes? David pleegt echt roofoverval op zijn lichaam!”

Johannes zuchtte. “Kindje, ik heb het hem al zo vaak gezegd, maar als hij niet wil luisteren...”

Claudia wist ook wel, dat David toch deed wat hij zelf wilde. In de daaropvolgende dagen zag ze hem nauwelijks. Als ze hem ergens voor nodig had en Claudia vroeg iemand van het personeel of ze David hadden gezien, dan was het antwoord stevast: “Hij is met Tania gaan rijden, hij heeft Tania net naar het dorp gebracht, want ze had het een en ander nodig, Tania en David zijn samen in het zwembad.”

Claudia kon daar af en toe woedend om worden. Ze was nu wel helemaal ingeburgerd in jeugdhotel De Witte Hengst, maar het leek er sterk op, dat David steeds meer werk op haar afschoof.

Toen ze hem eindelijk een keer te pakken kreeg en daar een opmerking over maakte, zei hij laconiek: “Je weet er toch alles van? Ik weet dat ik het geheel met een gerust hart aan jou kan overlaten, Claudia. Zowel de bingo- als de barbecueavond zijn door jouw organisatietalent een daverend succes geworden!”

Claudia gooide het toen over een andere boeg. “Vind je niet dat de rest van onze gasten er maar bekaaid van afkomt wat jouw aandacht voor hen betreft? Je bent constant in het bijzijn van freule T.” Zo werd Tania door het personeel namelijk genoemd.

“Orders van meneer Bianchi,” antwoordde David op luchtige toon. “Hij vroeg of ik een oogje op Tania wilde houden. Ze heeft een nogal vervelende periode achter de rug door een verbroken verlovings of iets dergelijks en aangezien Tania's vader een belangrijke relatie

van meneer Bianchi is...”

“Je ziet er niet naar uit alsof je het een onmogelijke opdracht vindt.” Was dat echt haar stem, die zo stekelig klonk? vroeg Claudia zich af. David lachte zijn witte tanden bloot. “Dat heb je goed gezien, Claudia,” zei hij. “Tania is intelligent en erg onderhoudend. Ze is beslist niet het leeghoofdige, rijke meisje waar de meesten van jullie haar voor houden. En nu moet je me excuseren, want ik heb het vreselijk druk!”

Hij was alweer weg, voordat Claudia er nog iets tegenin had kunnen brengen.

Een kwartier later zag ze David en Tania samen weggrijden. Tania zat op Amber en Claudia voelde een steek van jaloezie door zich heen gaan. Ze was Amber zo'n beetje als haar eigen paard gaan beschouwen, al was dat natuurlijk grote onzin. Maar het was waar, het mooie, bruine paard had een zwak voor Claudia en deze reed graag op Amber.

Nu zat die onuitstaanbare Tania echter op het paard en naast haar reed David... En Claudia wist dat ze niet alleen jaloers was, omdat Tania op Amber reed, maar ook omdat David degene was, die haar begeleidde. Want sinds Tania in De Witte Hengst ten tonele was verschenen, had David nooit meer aan Claudia gevraagd of ze zin had om een eindje met hem te gaan rijden. Claudia wreef over haar vermoeide ogen. Ze was gek om jaloers te zijn. Denk aan wat Mieke

is overkomen! hield ze zichzelf dapper voor. Zet David uit je hoofd!

HOOFDSTUK 9

Het was al laat op de avond. Claudia was naar de discotheek geweest en David was daar zowaar ook een keer. Natuurlijk was hij in het gezelschap van de freule.

Brigitte, die er ook was, stootte Claudia aan en zei: “Als je het mij vraagt, wordt het wel wat tussen die twee! Het lijkt er veel op dat onze freule door Davids pantser is heengedrongen. Ze zijn niet bij elkaar weg te slaan!”

Claudia bromde wat. Het was waar. Als je David zag, zag je Tania en zag je Tania, dan was David wel ergens in haar buurt. Iedereen had het over hen en er waren er zelfs die weddenschappen hadden afgesloten, dat het inderdaad wat zou worden tussen Tania en David. Bijna de hele avond danste hij met het mooie meisje en ten slotte stond Claudia op om naar bed te gaan. Ze kon het niet langer aanzien. Zag David dan niet, dat Tania helemaal niet bij hem paste? Want al deed ze in Davids gezicht alsof ze het arme, in de steek gelaten meisje was, Claudia en haar collega's wisten wel beter. Tegen het personeel was Tania onuitstaanbaar, op het grove af en de arme Melissa, haar kamermeisje, verging het niet veel beter. Het meisje was de gehele dag voor haar jonge bazin in de weer met kleding strijken, knopen aanzetten, dienbladen met eten halen, want Tania

wenste niet in de kantine te eten met de andere gasten. Claudia vond het een middeleeuwse situatie en ze had aan Melissa gevraagd wat ze er in vredesnaam in zag om kamermeisje te spelen voor een verwende, rijke jongedame.

Verlegen had Melissa gezegd dat ze het niet erg vond en dat Tania bij tijd en wijle best aardig kon zijn.

Claudia snoof. Ja, voor David was ze poeslief! Op haar kamer liep Claudia rusteloos heen en weer. Ze wilde eigenlijk naar bed gaan, maar wist dat ze toch niet direct de slaap zou kunnen vatten. Ze besloot daarom nog even naar de keuken te gaan om een kopje thee te zetten. Maar boven aan de trap bleef ze, na een blik naar beneden, als versteend staan. Ze herkende de kleurige, opzichtige jurk van Tania en zag dat zij in Davids armen lag! Met een ruk draaide Claudia zich om. Ze rende bijna terug naar haar kamer en knalde de deur in het slot. Dat nu juist zij getuige moest zijn van die innige omhelzing! Haar hart bonsde en ze voelde zich ziek van jaloezie. Zij, jaloers op Tania! Het was eigenlijk te idioot om waar te kunnen zijn. Maar het feit bleef, dat ze het was en ze voelde zich doodongelukkig.

Door die gebeurtenis in de gang kon Claudia helemaal niet in slaap komen en toen dat eindelijk gebeurde, was het al tegen de ochtend, zodat ze zich prompt versliep. Ze kon niet weten dat het juist die morgen vreselijk druk was met een komen en gaan van nieuwe

gasten. Tot overmaat van ramp hadden twee kamermeisjes griep. Nee, Claudia wist van dit alles niets af, want ze verkeerde nog in dromenland, waarin ze wreed werd gestoord door een luid gebons op de deur en een boze stem die riep: “Claudia! Slaap je nog? De boel loopt hier in het honderd!”

Binnen een seconde was Claudia haar bed uit. Haar wekker wees tien uur aan. Ze had zich verslapen, verschrikkelijk! Voor de deur stond een geagiteerde David. “Ik... ik heb me verslapen...” stamelde Claudia hulpeloos en ze voelde zich verformfaaid met haar warrige haren en haastig omgeslagen ochtendjas.

“Verslapen!” David was woedend. “Het is hier een gekkenhuis en mevrouw slaapt! Schiet alsjeblieft op en kleejdje aan. Je moet met Tania naar de dokter!”

Voordat Claudia kon zeggen dat hij dat zelf maar moest doen, had David zich omgedraaid en was weggebeend. Claudia was zierend. Iedereen kon zich toch wel een keertje verslapen? Het was haar nog nooit eerder overkomen, dus er was totaal geen reden om meteen zo hoog van de toren te blazen, vond ze. Wat dacht hij wel! Nijdig waste ze zich en kleepte zich aan.

Beneden in de hal wachtte Tania met een ongeduldige trek op haar mooie gezicht. “Hè, hè, ben je daar eindelijk!” zuchtte ze overdreven. “Ik ben van mijn paard gevallen en heb mijn pols bezeerd. Breng me gauw even naar de dokter, wil je? Hij kan wel

gebroken zijn!”

Daar maakte Claudia zich allerminst zorgen om. Als de pols echt gebroken was geweest, dan had Tania niet zoveel praatjes gehad en had David er wel voor gezorgd dat ze zo snel mogelijk bij een dokter terecht was gekomen.

De dokter in het dorp constateerde een verzwikte pols en hij legde er een licht verband omheen. Hij adviseerde Tania vandaag wat rustig aan te doen met haar pols, dan zou de pijn morgen waarschijnlijk wel over zijn.

Zwijgend reed Claudia met freule T. terug naar De Witte Hengst. David was in geen velden of wegen te bekennen en van Milou hoorde Claudia dat hij achter twee kano's aan was, die die nacht door onbekende oorzaak te water waren geraakt.

“Het lijkt wel of vandaag alles in het honderd loopt,” klaagde Milou. “En David had een humeur om op te schieten. Wat zou er met hem zijn?”

“Dat interesseert me hoegenaamd geen fluit,” sprak Claudia, die David zijn uitval van die ochtend nog lang niet had vergeven.

“Meneer David is vandaag lucht voor me!”

“Alle mensen, wat hebben jullie?” kreunde Milou. “Het wordt, geloof ik, weer eens tijd dat ik een vrije dag neem!”

David liet zich de rest van de dag niet meer zien en Claudia was daar zeer blij om.

's Middags vroeg Edith, die aan Claudia's gezicht al had gezien dat deze het niet zo naar haar zin had, of ze 's avonds met haar naar de film wilde gaan. “Er draait zo'n komische film,” vertelde ze. “Mijn zus is ernaar toe geweest met haar vriend en ze kwamen er slap van de lach vandaan. Ik denk datje vandaag zoiets wel kunt gebruiken of zit ik er ver naast?” Ze monsterde Claudia's wat bleke gezichtje, waarop duidelijk te zien was, dat ze die nacht nauwelijks een oog had dichtgedaan.

“Ik ga met je mee,” antwoordde Claudia meteen. Het was misschien nog niet zo'n gek idee om de boel eens de boel te laten.

“Kom jij dan naar mij toe?” vroeg Edith en Claudia knikte.

“Dat lijkt me wel het beste, dan kunnen we er in mijn auto heenrijden. Geef je adres maar, want dat weet ik niet uit mijn hoofd.”

Edith gaf het haar en de meisjes gingen weer aan het werk. Samen met Jantien gaven ze de keuken een grote beurt en alles blonk na afloop weer als een spiegel.

Jantien was zeer tevreden. “Zo schoon heeft het er, bij mijn weten, nog nooit uitgezien,” beweerde ze. Toen wendde ze zich tot Claudia. “Lijkt het maar zo, of is het vandaag nu zo'n janboel?” vroeg ze.

Claudia antwoordde: “Je hebt het goed gezien, Jantien, het is een janboel. Maar morgen zal het wel weer beter gaan, hoop ik.”

“Dat hoop ik ook,” vond Edith. “Is het waar dat freule T. van Amber is gevallen? Ik hoorde het van Gregor en die had Johannes gesproken.”

“Ik weet niet of het Amber was, waar ze van afviel,” antwoordde Claudia. Ze vertelde Edith het hele voorval. “Het zou me echter niets verbazen, want je moet weten hoe je Amber moet aanpakken en Tania weet dat duidelijk niet. Ze is een veel te ongeduldig persoon om Amber te berijden. David zou eigenlijk beter moeten weten.”

“Volgens Johannes had ze Amber op eigen houtje gezadeld,” vertelde Edith, “en was David flink kwaad.”

“Mmm,” was het enige dat Claudia daarop had te zeggen. Ze voelde totaal geen medelijden.

Die avond hadden Edith en Claudia het geweldig naar hun zin. Eerst dronken ze koffie bij de gezellige ouders, broers en zussen die Edith rijk was en daarna vertrokken ze naar de bioscoop. Ediths zus had niet overdreven; ze brulden het uit om de dolksomische situaties die zich afspeelden op het witte doek. Edith veegde de lachtranen soms van haar wangen.

Na afloop zei Claudia: “Dit was echt wat ik nodig had, Edith! Ik voel me ineens stukken beter. Wat een film al niet teweeg kan brengen!”

“Ik heb zelf ook in tijden niet zo gelachen,” grinnikte Edith nog na.

Het was bijna elf uur en ze liet er spijtig op volgen: “We moesten maar eens opstappen. Anders verslaap je je morgenochtend weer en dat wil ik niet op mijn geweten hebben!”

“Hou op, David zou uit zijn vel springen!” Claudia had tijdens de film geen moment aan David gedacht, maar nu doemde zijn beeltenis weer in haar gedachten op. Ze klemde haar lippen op elkaar. Ze zou nog wel een hartig woordje met hem spreken! Ze zette Edith bij haar ouderlijk huis af en met een: “Tot morgen,” namen de beide meisjes afscheid van elkaar.

Het was al aardig laat toen Claudia haar auto op het parkeerplaatsje van het hotel parkeerde, maar toch ging ze nog even langs Beer om hem een hondekoekje te geven en wel te rusten te wensen. Daarna haastte ze zich naar boven, want ze wilde zich inderdaad geen tweede keer verslapen. Halverwege de trap schrok ze, want bovenaan zat David.

“Eindelijk,” zei hij, terwijl hij opstond. “Ik zag je vanuit mijn kamerraam aankomen, Claudia. Ik wilde je graag nog even spreken.” Van zijn donkere gezicht viel niet af te lezen waarover hij haar wilde spreken.

Claudia zei echter koel: “Dat zal dan tot morgen moeten wachten. Het is al laat en ik ben moe.” Wat hatelijk liet ze erop volgen: “Je zou toch niet willen dat ik me wéér versliep?”

Ze wilde langs hem heenglippen, maar hij greep haar hand. “Toe,

Claudia!” smeekte hij en ze kon nauwelijks weerstand bieden aan de blik in zijn bruine ogen. “Daarover wilde ik het juist met je hebben. Laten we even naar jouw kamer gaan, dat praat wat gemakkelijker. Ik vind het niet nodig dat het halve hotel hoort wat wij zeggen.” “Wat jij zegt,” verbeterde Claudia. “Want ik heb jou niets te zeggen!”

David zei niets, maar trok haar mee naar haar kamer, die hij opende. “Hoe...?” begon Claudia, maar David zei snel: “Je hebt hem zelf vergeten af te sluiten. Ik was al een paar keer aan je deur geweest en de laatste maal merkte ik dat je je deur open had gelaten. Je hoeft dus niet te denken dat ik mezelf met de reservesleutel toegang heb verschaft.”

Zwijgend stapte Claudia naar binnen en deed het licht aan. Het was rommelig op haar kamer, want ze had vandaag nauwelijks tijd gehad om op te ruimen. Nou, die rommel moest David dan maar voor lief nemen, dacht ze. Ze had hem uiteindelijk niet uitgenodigd! “Wil je wat drinken?” vroeg Claudia, niet erg toeschietelijk. Ze had, net als David, een kleine koelkast op haar kamer.

“Heb je iets fris?” wilde hij weten. “Anders haal ik wel wat beneden.”

“Nee, dat heb ik wel,” antwoordde ze en ze schonk twee glazen vol. “Claudia... terugkomend op vanmorgen...” begon David toen wat verlegen en hij keek in haar afstandelijke, grijze ogen. “Het spijt me,

dat ik zo onredelijk tegen je deed. Het enige excuus dat ik kan aanvoeren, is dat mijn hoofd omliep en als klap op de vuurpijl belde ook mijn vader nog op, die voor de zoveelste keer vroeg wanneer ik nu eens verstandig dacht te worden en bij hem in de zaak zou komen. Toen viel ook Tania nog van Amber. Kortom, het was een puinhoop en toen ik hoorde dat jij waarschijnlijk nog in bed lag, sloegen bij mij de stoppen door en kreeg jij alles over je arme hoofd. Nogmaals, het spijt me erg. Meer kan ik niet zeggen.”

“Als je zoiets nog eens doet, dan neem ik op staande voet ontslag,” zei Claudia, niet erg vergevingsgezind. Bovendien zat het haar nog steeds erg dwars dat ze Tania de vorige avond in zijn armen had zien liggen. “Ik heb me de hele week kapotgewerkt, terwijl jij met Tania... Ach...” zuchtte ze toen. “Ik kan me best voorstellen dat je verliefd op haar bent. Ze is ook geweldig knap en...”

David onderbrak haar door te zeggen: “Wat zeg je? Ik verliefd op Tania? Hoe kom je toch aan die onzin? Ik ben helemaal niet verhefd op haar. Freule Tania is een door en door verwend nest en die verbroken verloving waar ze zo zielig over deed, daar heeft zij een punt achter gezet en niet die arme jongen met wie ze verloofd was. Ik verliefd op haar? Het idee alleen al!”

Claudia moest hem wel stomverbaasd hebben aangestaard, want David schoot prompt in de lach. “M... maar... ik dacht,” hakkelde ze. “Ik zag...”

“Wat zag je?” wilde hij weten.

“Je stond haar gisteravond beneden te zoenen,” gooide ze er toen uit met een hoofd als een boei.

“Klopt,” gaf David laconiek toe. “Tania deed nogal overdreven en zei dat ze verliefd op me was. Ze wierp zich bijna in mijn armen en toen gaf ik haar wat ze zo graag wilde.” Hij haalde zijn schouders op. “Jij moet toch weten dat zoiets niets heeft te betekenen, Claudia. Ze wilde een zoen, die heb ik haar gegeven, maar ik zei er wel meteen bij dat ik totaal niet verliefd op haar was en toen...” Hij lachte even en ging verder: “Toen gaf ze me een klap!”

Claudia staaarde hem verbouwereerd aan. Daarna zag ze er de humoristische kant van in en lachte ze met David mee.

“Hoe kon je denken dat ik wat in dat verwende juffertje zou zien?” vroeg David toen quasi beledigd. “Het is dat meneer Bianchi me vroeg haar wat extra aandacht te geven, anders had ik haar geen blik waardig gekeurd. In het begin leek ze me wel aardig. En zoals ik je al eerder heb gezegd, is ze ook beslist niet dom. Maar toen ik een keer hoorde hoe ze tegen Melissa tekeerging, overigens geheel ten onrechte, vond ik haar meteen onuitstaanbaar. Gelukkig heeft ze vanavond besloten dat ze niet langer wil blijven nu ze haar pols heeft bezeerd en ze Amber meteen verafschuwt. Je kunt dus gerust zijn, Claudia, morgen ben je van haar verlost.”

Claudia voelde een niet te beschrijven gelukkig gevoel in zich

opkomen. David was niet verliefd op Tania! Hij gaf niets om haar! Niet dat het verder wat zou uitmaken, maar ze gunde David wel iets beters dan dat verwende kind met die verwaande uitdrukking op haar gezicht.

“En nu...” zei David geheimzinnig, terwijl hij naar Claudia's badkamer liep. Een tel later kwam hij met een bosje geurende, gele freesia's en een flesje wijn te voorschijn. “Mijn zoenoffer,” zei hij. “Ben ik nu weer bij je in de gunst of lig ik er nog steeds uit?” Hij hield zijn hoofd aandoenlijk schuin.

Lachend antwoordde Claudia: “Daar kan zelfs ik geen weerstand aan bieden! Schenk maar in, die wijn! En wat een mooie bloemen. Ik houd van freesia's, ze ruiken altijd zo lekker.”

David haalde toen twee wijnglazen van beneden en een hoog glas om de bloemen in te zetten. “Zoals ik je al vertelde, was ik vanavond al een paar keer bij je langs geweest,” zei hij weer, toen hij terugkwam op Claudia's kamer. “Maar toen ik merkte dat je de deur niet op slot had gedaan, heb ik de bloemen en de wijn alvast stiekem in je badkamer gezet. Het zat me helemaal niet lekker van vanmorgen, Claudia, en ik wilde het nog vanavond met je uitpraten, hoe laat het ook zou worden.”

“En laat is het geworden,” knikte Claudia en ze keek naar haar wekker.

“Als je je morgen verslaapt, dan zal ik je ontbijt op bed komen

brengen,” beloofde David.

Claudia grinnikte. “Maak het maar niet te verleidelijk. Ik mocht er anders eens over nadenken me expres te verslapen!”

David bleef niet lang meer, want de klok stond niet stil en om zeven uur ging bij beiden de wekker weer. “Ga je morgenavond met me rijden?” vroeg David, toen hij op het punt stond om naar zijn eigen kamer te gaan.

“Afgesproken,” zei Claudia meteen. Met een opgelucht gevoel kroop ze even later onder de dekens. Tjonge, die David toch...

HOOFDSTUK 10

De hele verdere volgende dag bleef Claudia dat onbestemde geluksgevoel houden, dat ze had gekregen, nadat David haar had verteld dat hij niets om Tania gaf. Ze floot een vrolijk wijsje, terwijl ze samen met Edith het vuile linnengoed van de kamers haalde. “Nou, die film heeft je meer dan goedgegaan,” merkte Edith op en Claudia het het maar zo. Hoe zij tegenover David stond, hoefde immers niemand te weten! “En ook Davids humeur schijnt weer te zijn opgeknapt. Een hele opluchting, hoor!” ging Edith verder. 's Ochtends hadden ze Tania uitgeleide gedaan. Haar vader had zijn particulier chauffeur gestuurd om haar op te halen en ze keek nauwlettend toe hoe de man haar bagage inlaadde. Ze zei tegen Melissa dat deze voorin naast de chauffeur moest gaan zitten, terwijl zijzelf de gehele achterbank voor zichzelf opeiste. Met een slap handje had ze afscheid genomen van Claudia, maar David keurde ze geen blik waardig. Wat dacht hij wel, dat hij zomaar de avances van een freule kon weerstaan? Zoiets was Tania in haar hele leven nog nooit overkomen! Ze gunde “de boerenpummel” geen blik meer! Toen ze eindelijk was vertrokken, proestte Claudia het uit. “O, dat gezicht van haar!” snikte ze tegen David, die naast haar stond. “Ze deed net alsof je niet bestond. Ik vond wel dat ze zich het kennen.”

“Ze doet maar,” vond David schouderophalend en hij sloeg luchtig zijn arm om Claudia's schouders. “Kom, we gaan gezellig koffiedrinken, dat hebben we wel verdiend, vind je niet?”

Eindelijk was het dan zeven uur, het tijdstip waarop ze samen hadden afgesproken om een rit te paard te gaan maken.

Op haar kamer trok Claudia haar rijbroek en -laarzen aan en een dikke trui, want als je 's avonds reed, was het best fris in de bossen. Neuriënd kwam ze bij de stallen aan, waar Beer haar al tegemoetkwam. “Hallo, Beer, old boy,” begroette ze hem. “Is je baas er al?”

“Hier binnen!” klonk Davids stem en ze zag dat hij Amber al voor haar had gezadeld en nu met zijn eigen paard bezig was. “Ik was bang datje onze afspraak was vergeten,” mompelde hij.

Claudia dacht: alsof ik ooit een afspraak met jou zou vergeten! Maar dat wist David natuurlijk niet. Die had er geen flauw benul van wat er allemaal in haar omging. Claudia dacht aan Mieke. Arme meid, ze wist nu hoe ellendig deze zich moest hebben gevoeld, want zij leed aan dezelfde kwaal. Ik lijd aan Daviditus, grinnikte Claudia in zichzelf.

David richtte zich op en keek haar wantrouwend aan. “Wat sta jij daar sfinxachtig te kijken?” wilde hij weten, maar Claudia was niet van plan hem wijzer te maken dan hij al was.

“Ach,” antwoordde ze achteeloos. “Binnenpretjes. Heb jij die nooit?”

Gelukkig ging hij er niet op door.

David en Claudia reden wel een uur en ze genoten er beiden van. Na een drukke dag was de stilte in het bos een ware verademing.

Claudia voelde zich gelukkig. Het was fijn om hier met David te rijden en ook al wist hij dan niet hoe ze over hem dacht, ze bleef zich gelukkig voelen.

“Je proeftijd is bijna voorbij,” begon David een gesprek, toen ze stapvoets naast elkaar reden, weer op weg naar het hotel. “Ben je van plan te blijven?”

Claudia glimlachte. “Dat heb ik niet alleen voor het zeggen,” antwoordde ze. “Meneer Bianchi...”

“Die is allang blij dat je met mij overweg kunt,” wist David haar te vertellen. “Ja, ik weet dat ik soms niet gemakkelijk ben en dan zeg ik dingen waar ik later spijt van heb. Dat heb je gisteren zelf ervaren. Maar af en toe kan ik mijn vader wel achter het behang plakken! Hij wil niet inzien dat ik mijn eigen leven wil leiden en dat betekent, dat ik niet bij hem in de zaak kom. Dat wil hij niet accepteren en als het hem weer eens hoog zit, dan belt hij hiernaar toe. Die gesprekken eindigen meestal in een ruzie...” David keek somber.

“Je vader is architect, nietwaar?” vroeg Claudia. “Ik meen me tenminste te herinneren dat meneer Bianchi vertelde, dat de verbouwing van De Witte Hengst naar zijn ontwerp is gerealiseerd. Heb jij nooit ambities gehad in zijn voetsporen te treden?” Ze keek

naar zijn strakke gezicht, dat weer wat begon te ontspannen.

“Nooit,” antwoordde David haar eerlijk. “Mijn vader doet prachtig werk, maar ik voel er nu eenmaal niets voor. Al vanaf de tijd dat ik een klein kind was, moest ik aanhoren hoe leuk het straks zou zijn als ik bij hem in de zaak zou komen.” David maakte een veelzeggend gebaar. “Maar kleine David had andere plannen, ook al wist hij toen nog niet precies wat.”

“Nu dan wel?” wilde Claudia weten, want ze wist dat meneer Bianchi hem had benaderd om manager van De Witte Hengst te worden. Een functie, die hij eigenlijk nu al bekleedde, al was het dan nog niet officieel. David had eerst een jaar in De Witte Hengst willen werken, voordat hij een beslissing over zijn eigen toekomst wilde nemen.

“Als Bianchi vraagt of ik manager wil worden, dan zal ik dat niet weigeren,” knikte David. “En ik hoop dat jij ook wilt blijven, Claudia, want ik mag je graag en je werkt hard. De meisjes zijn veel handelbaarder geworden. Je kunt merken dat zij je ook graag mogen, zonder dat daardoor je overwicht afneemt.”

Ze hadden intussen het hotel weer bereikt en dat betekende dus het einde van hun rit.

“Ik wil hier ook wel graag blijven,” zei Claudia. “Mijn moeder heeft zich al neergelegd bij het feit dat ik voorgoed het huis uit ben.” Ze het zich van Ambers rug glijden. “Ik heb het hier naar mijn zin,

ondanks het harde werken. Maar zelfs daaraan raak je gewend.”

“Ja, dat ben ik met je eens,” antwoordde David. “Op het laatst weet je niet beter. En zolang je je maar niet over de kop werkt, gaat alles goed. Ik heb Johannes nu ook beloofd dat ik zal proberen wat meer op mezelf te letten, want vooral het op tijd eten liep de laatste weken een beetje uit de hand...”

Ze zadelden hun paarden af en heten ze droogstappen. Toen de paarden weer in hun box stonden, haalde David nog wat hooi voor hen van de hooizolder, terwijl Claudia zich bezig hield met het opstrooien van de stallen. Ze lieten de paarden tevreden etend achter en liepen samen de zachte zomeravond in.

“Zullen we nog even naar de discotheek gaan?” stelde David voor.

“Of ben je te moe?”

“Nee, hoor,” antwoordde Claudia. “Maar dan ga ik wel even douchen, als je het goedvindt.”

“Allicht!” lachte hij. “Ik zie je wel over een minuut of twintig aan de bar, akkoord?”

“Prima,” zei ze en hun wegen scheidden zich. Op haar kamer nam Claudia een snelle douche, zodat alle paardeluchtjes waren verdwenen. Ze trok haar nieuwe, zwarte bandplooibroek aan, die ze de laatste keer samen met haar moeder in de stad had gekocht. Daarop droeg ze een wijde, grijs-zwart geblokte blouse met een leuke riem, die ook nieuw was. Nog gauw sprenkelde Claudia wat

lichte eau de toilette achter haar oren en klaar was ze. Maar hoe snel ze zich ook had gedoucht en omgekleed, David was haar toch nog voor. Hij zat al te wachten aan de bar toen zij de discotheek binnenkwam, waar het al aardig druk was. Zijn licht krullende, donkere haar was nog vochtig van de douche en in het sneeuwwitte overhemd zag hij er aantrekkelijker uit dan ooit.

“Zo, dat is snel,” lachte hij haar toe. “De meeste meisjes die ik ken, hebben uren nodig om toilet te maken. Jij vormt een uitzondering op de regel.”

“Ik gebruik ook niet zoveel make-up en dergelijke,” antwoordde Claudia, waarop hij haar even bekeek en zei: “Dat heb je ook niet nodig. Je ziet er van nature prima uit.”

Claudia wist niet of deze opmerking als compliment was bedoeld of als constatering van een feit. Ze meende dat David het laatste wel zou hebben bedoeld. Al had Bert haar ook vaak genoeg gezegd dat ze knap was, zelf vond Claudia dat helemaal niet. Haar neus wipte een beetje en haar ogen leken te groot voor haar gezicht. Dat dit haar juist heel aantrekkelijk maakte, zag ze zelf niet.

David bestelde voor Claudia wat te drinken. Zelf zat hij al met een pilsje voor zijn neus. “Morgen een kanotocht,” zei hij toen tegen haar. “Ik ben benieuwd wat het wordt! De meesten hebben het nog nooit gedaan, dus... Kun jij het eigenlijk?” vroeg hij toen aan haar en Claudia moest daar een ontkennend antwoord op geven.

“Ik heb gehoord dat het nogal wiebelt als je met zo'n vier man in een kano zit,” zei ze toen. “Is dat zo?”

“Als je er een paar malloten bij hebt zitten, kan de kano flink tekeergaan, ja,” moest David toegeven. “Maar over het algemeen valt het wel mee. Ik hoop in ieder geval dat iedereen kan zwemmen. Ik heb het gevraagd en ze zeiden allemaal braaf ja, maar controleren kan ik het niet, of ik moet ze stuk voor stuk een baantje laten zwemmen in het zwembad!”

“Ja, dat is een beetje overdreven,” grinnikte Claudia. “Ik zou best mee willen. Het lijkt me wel leuk.”

“Dan doe je dat toch?” stelde David voor. “Uiteindelijk is het ook werk en Edith kan wel een poosje een oogje in het zeil houden. Dat deed ze ook regelmatig voordat jij hier in dienst kwam.”

“Ik kijk nog wel,” antwoordde Claudia. “Als ik ertussenuit kan knijpen en het is niet al te gek druk, dan ga ik graag mee. Hoe laat ben je van plan om weg te gaan?” David noemde de tijd en ze knikte.

Toen kwam het gesprek toch weer op Davids vader. David vertelde Claudia dat zijn moeder tien jaar tevoren was overleden aan een slopende ziekte. David was toen vijftien jaar, zijn zus drie jaar ouder. “We werden verder opgevoed door huishoudsters.” David staarde nietszeggend voor zich uit. “Mijn zus en ik wisten al een hele poos dat mijn moeder niet meer beter kon worden, maar toch overleed ze

nog onverwacht. Gelukkig hadden we elkaar. Cathy, mijn zus dus, bemoederde me wel in het begin, maar ik geloof niet dat ik het erg vond. We kunnen nog steeds heel goed met elkaar overweg, ook al is ze nu getrouwd en woont ze in een andere provincie.”

“Is je vader nooit hertrouwd?” wilde Claudia weten.

David schudde zijn hoofd. “Nee, hij heeft nadien nooit meer iemand ontmoet met wie hij zijn leven wilde delen, vertelde hij. Natuurlijk heeft hij af en toe wel kennis aan iemand, maar tot heden bleven dat vluchtige relaties. Soms wilde ik maar dat hij iemand ontmoette van wie hij helemaal weg was. Misschien zou hij dan eindelijk eens ophouden te vragen wanneer ik bij hem kom werken. Maar ik vrees dat dat nooit gebeurt, want mijn vader stelt hoge eisen aan een eventuele partner. Afijn, we houden moed!” Hij lachte naar Claudia en ze lachte terug. “Zullen we dansen?” vroeg hij toen. “Ik zit je maar te vervelen met mijn geklets.”

“O, maar je verveelt me helemaal niet!” riep Claudia meteen. “Maar dat neemt niet weg dat ik graag wil dansen.” Nu Tania niet meer in de buurt was om beslag op David te leggen, voelde Claudia zich een stuk zorgelozer. Ze dansten ongeveer een kwartier en later danste David ook nog met enkele meisjes die hun vakantie in De Witte Hengst doorbrachten en graag eens met David op de dansvloer gezien wilden worden. Claudia was op hen helemaal niet jaloers, zoals ze dat op Tania was geweest. Ze vond het juist leuk dat David

zich niet te “hoog” achtte om met hen te dansen.

Toen hij weer bij haar terugkwam, zei hij: “Heb ik je te lang alleen gelaten? Ik werd constant door een ander gevraagd en ik wilde niet weigeren.”

Claudia lachte spontaan. “Doe niet zo raar,” sprak ze. “Dat moet je toch zeker zelf weten? Je bent mijn eigendom niet!”

“Zo zag Tania me anders wel,” merkte hij op, terwijl hij weer naast haar op een barkruk ging zitten. “Ik kreeg de kans niet om met een ander meisje te dansen. Je zal zo iemand als verloofde of vriendin hebben! Niets voor mij, zo'n bezitterig type.” Hij keek haar aan.

“Heb jij trouwens een vaste vriend?” vroeg hij toen en Claudia verslikte zich bijna in haar wijn.

“Ik?” vroeg ze toen. “Nee...”

David keek hoogst verbaasd. “Nee?” vroeg hij toen. “Ik had wel verwacht dat een meisje als jij een dozijn aanbidders zou hebben!”

“Hoe kom je op het idee!” lachte ze. “Maar je streelt wel mijn ijdelheid. Een paar maanden geleden had ik inderdaad een vaste vriend, maar hij bleek niet degene te zijn voor wie ik hem hield. Ik heb het dus uitgemaakt.”

David ging er niet verder op door. Waarschijnlijk was hij bang een gevoelige snaar te raken. Claudia begon daarom maar over haar moeder en David luisterde belangstellend. “Dus jij hebt geen vader meer,” was zijn conclusie. “We moeten onze ouders eens aan elkaar

voorstellen,” grapte hij toen. “Wie weet, wordt het nog wat!”

“Dan zal je vader wel zijn best moeten doen,” lachte Claudia, “want mijn moeder is sinds de dood van mijn vader nooit meer met een andere man uit geweest.”

“Dan wordt het tijd dat ze dat eens doet,” vond David. “Zo oud kan ze toch nog niet zijn? Wat? Pas tweeënveertig? Dat is toch nog vreselijk jong!”

“Ik zou ook wel willen dat ze weer eens uitging,” moest Claudia toegeven. “Maar breng haar dat maar aan het verstand! Mijn vader is nu al weer vier jaar geleden overleden.”

“Ze heeft waarschijnlijk heel veel van hem gehouden,” opperde David en Claudia knikte. Maar dat was niet haar moeders probleem. Ze had er gewoon een hekel aan om alleen uit te gaan en dan ging ze maar liever niet. “Mijn vader heeft dat ook.” David herkende het probleem. “Dus... we moeten ze eens met elkaar laten kennismaken!”

“Ik zal vragen of mijn moeder een keer hierheen komt,” lachte Claudia, die het voorstel van David geen moment serieus had genomen.

Hij bleek het wel degelijk te menen, want hij zei direct: “Dat is een goed idee, dan vraag ik mijn vader ook. Ik heb hem al zo'n tijd niet gezien, dat hij daar niets achter zal zoeken.”

Claudia keek hem verrast aan. “Je meent het echt, hè?” vroeg ze

toen.

David antwoordde verbaasd: “Ja, natuurlijk, wat dacht jij dan? Het kan zijn dat ze elkaar op het eerste gezicht al niet mogen, maar dan hebben we toch een gokje gewaagd.”

“We hebben het er nog weleens over,” zei Claudia toen.

Ze maakten het niet al te laat.

Claudia voelde zich een beetje doezelig van de wijn toen ze samen met David de trap opliep. “Ik krijg van wijn altijd zo'n slaap!” klaagde ze.

“Je hebt maar drie glaasjes op!” lachte David. Ze stonden nu voor Claudia's deur en ze zocht in haar tas naar haar sleutel.

“Hè, waar heb ik dat ding nou?” momperde ze en David nam de tas van haar over.

“Vrouwen!” hoorde ze hem zeggen. “Die slepen ook van alles in hun tas mee! Wat moet je nu met die hondekoekjes?” Grinnikend hield David er een van onder Claudia's neus.

“Ik dacht dat jij daar wel van hield,” plaagde ze. “Nee, hoor, ik maak maar een grapje. Ze zijn voor Beer. Heb je die sleutel nu al gevonden? Straks val ik hier staande in slaap!”

“Rustig maar, juffie ongeduld,” zei David. “Ik heb hem al. Hier, je tas of liever gezegd, je plunjezak!”

Claudia stak haar tong uit en trok de tas uit zijn handen, zodat de helft van de inhoud over de vloer ging.

David schudde misprijzend zijn hoofd. “Dat heb je nu met die ongeduldige mensen,” sprak hij prekend, maar hij bukte toen ook om Claudia te helpen bij het opruimen van alle spulletjes.

“Daar ligt nog een hondekoekje...” Claudia keek op en schrok van Davids ogen, die dichterbij waren dan ze had verwacht. “Bij je voet...”“ eindigde ze zwakjes, met een kleur als vuur, want David stond haar zo intens aan te staren, dat ze meende de grond onder haar voeten te voelen bewegen.

“Je hebt mooie ogen,” merkte hij toen op en Claudia ging met een ruk rechtop staan.

“Doe niet zo flauw,” vond ze, maar David had wel degelijk gemeend wat hij zei.

“Kom hier,” zei hij en hij trok haar licht tegenstribbelende lichaam dicht naar zich toe.

“Ik ben Mieke niet!” protesteerde ze en David lachte.

“Alsof ik dat niet weet,” antwoordde hij, voordat hij haar midden op de gang in zijn armen nam en overtuigend kustte. En Claudia? Die protesteerde niet meer...

HOOFDSTUK 11

De volgende dag begon met stralend weer. Het was dus vrijwel zeker dat de kanotocht, waar David het de vorige avond over had gehad, zou doorgaan.

Claudia liep de hele ochtend met haar hoofd in de wolken, want ze was nog steeds met haar gedachten bij David. Waarom had hij haar gisteravond gekust? vroeg ze zich telkens af. Was dat soms zijn gewoonte als hij een meisje wegbracht? Ze dacht meteen aan Tania. Ook haar had hij gekust, al had zij er dan min of meer om gevraagd. Maar zij, Claudia, had dat beslist niet! Ik moet mijn hoofd koel houden, riep ze zichzelf tot de orde, want ze merkte wel dat ze alle werkzaamheden als een automaat verrichtte en zo maakte je de meeste fouten.

Edith, die altijd alles zag, merkte dat natuurlijk ook. “Waar zit je toch met je gedachten?” wilde ze weten. “Je loopt te dromen met je ogen open. Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat je zwaar verliefd was!” Ze giechelde.

Claudia glimlachte ook, maar om een heel andere reden. O, Edith moest eens weten hoe het met haar was gesteld! dacht ze met zelfspot. Ze was echter niet van plan haar ook maar iets te vertellen, want dan kreeg ze ongetwijfeld weer te horen hoe het de arme

Mieke was vergaan, die ook zo dom was geweest om voor Davids charmes te vallen. En dat was het laatste dat ze wilde. Claudia besloot daarom een veiliger onderwerp aan te snijden door te vragen: “Zeg, Edith, kun jij vanmiddag een uurtje cheffin spelen over de meiden?”

“Natuurlijk,” antwoordde Edith meteen. “Moet je soms ergens naar toe?”

Claudia knikte. “Moeten niet, ik wil het graag,” verbeterde ze. “Ze gaan namelijk vanmiddag met een stel kanoën en ik wilde eigenlijk wel mee. Ik heb het nog nooit gedaan, zie je, en het lijkt me wel leuk.”

Edith grinnikte. “Dan kun je nog lachen,” wist ze uit ervaring. “De vorige keer dat ik meeging, gooide zo'n lolbroek me in het meer. Een grapje, zei hij, maar ik vond er niets aan! Houd jij ze dus maar beter onder de duim!”

“Ach,” vond Claudia, “het is mooi weer, dus als ik eventueel ‘te water word gelaten’, dan is dat nog geen ramp. Maar liever niet natuurlijk. Je vindt het dus niet erg om vanmiddag even de boel in de gaten te houden?”

“Nee, hoor, helemaal niet,” antwoordde Edith bevestigend. “Nu Pepita en ook Ilonka weg zijn, is de rust hier weer teruggekeerd. Ik red me wel, dat moest ik voor jij hier kwam werken ook.”

Om twee uur zou de kanotocht beginnen. Claudia rommelde in

haar kamer in haar kast en haalde een korte spijkerbroek te voorschijn, die ze zelf had afgeknipt. Daarover deed ze een T-shirt en trok gypjes aan. Als ze zo nat zou worden, was dat niet erg. Na nog een kam door haar blonde haren te hebben gehaald, voegde ze zich bij de anderen, die op “het strandje” al op haar wachtten. Ze werd met gejuich binnengehaald en tot haar verbazing zag Claudia, dat de ploeg louter en alleen uit jongens bestond.

David stond haar goedkeurend op te nemen en ze wendde snel haar blik van hem af. Maar hij kwam al op haar afgelopen. “Je ziet eruit om op te eten,” fluisterde hij zachtjes, zodat de anderen het niet konden horen, maar Claudia voelde haar wangen langzaam rood worden.

“Kijk, jongens, ze bloost!” riep Adriaan, iemand uit de groep, plagend uit en een gefluit steeg op.

David gaf Claudia een bemoedigend knipoogje en zei toen:

“Denk je datje het aandurft met alleen mannen? De meisjes die eerst zouden meegaan, lieten het afweten, nadat ze bang waren geworden van de sterke verhalen, dat er grote vissen in het meer zitten en er soms “per ongeluk” een kano omslaat. Het valt me dus mee, dat jij wel bent gekomen,” liet hij erop volgen.

“Ik wist niet dat er geen meisjes bij zouden zijn,” antwoordde Claudia eerlijk. “Maar, meisjes of niet, ik ga mee!” Weer steeg een gejoel op en de jongens begonnen de kano's naar het water te slepen.

“Ik ga wel voorop,” bedong David toen. “Als jij dan de achterhoede wilt vormen? Dan kunnen we het stel goed in de gaten houden.”

“Oké,” knikte Claudia. Een kleine tien minuten later zat iedereen in de kano. Claudia zat bij ene Herman, Douwe en Rinus. Ze bofte, want Douwe en Rinus hadden aangeboden de peddels te hanteren, zodat Herman en zij niets hoefden te doen.

“Als Herman peddelt, gaat het gegarandeerd mis,” lachte Douwe. Herman was zijn jongere broer en het scheen dat die altijd verzeild raakte in de gekste situaties.”

Claudia kreeg tijdens de tocht een hoop sterke verhalen te horen over Herman, totdat die zei: “Ja, en zo is het wel genoeg! Claudia zal wel denken! Ik weet dat ik vaak sta te stoethaspelen, maar het gaat echt niet expres. Ik ben gewoon als pechvogel geboren.”

“Ach, arme ziel,” lachte Rinus. Hij zat voorin en wierp een blik over zijn schouder naar de anderen.

“Kijk uit, sukkel!” riep Herman en hij ging half staan, zodat de kano als een gek begon te wiebelen en hij zijn evenwicht verloor.

“Hellep!” brulde Herman en hij sloeg toen overboord. Alles ging zo snel, dat ze nauwelijks beseften wat er allemaal gebeurde.

Plotseling riep Claudia: “Waar blijft Herman nou? Hij moet toch onderhand weleens bovenkomen? Herman!” riep ze. “Schei nu uit met die flauwe grappen! Kom boven!”

Het leek alsof Douwe wakker werd uit een droom. “Herman kan

niet zwemmen!” schreeuwde hij en het was alsof Claudia een klap midden in haar gezicht kreeg. Het was immers algemeen bekend dat het meer op deze plaats behoorlijk diep was.

“Had je dat niet eerder kunnen zeggen!” snauwde ze boos en ze trok als een razende haar gymshoenen uit. Daarna zagen de verbouwereerde jongens dat ze achter Herman het water indook... David had intussen al in de gaten dat de kano waarin Claudia zat, was achtergebleven. Hij hield even halt, maar ze volgden niet. Zou er iets zijn gebeurd? vroeg hij zich af. Met een figuur als Herman aan boord verbaasde hem dat niets. “We gaan terug,” zei hij tegen de jongens in de twee kano's die achter hem dobberden. “Misschien hebben ze hulp nodig!” Dat hadden ze inderdaad. Met één oogopslag zag David dat er nog maar twee personen in de kano zaten en dat Claudia daar in elk geval niet bij was, want hij miste het vuurrode truitje dat ze had gedragen. “Wat voor de duivel...!” schold hij en de angst sloeg hem om het hart. Toen zag hij haar. Ze worstelde met het zware lichaam van Herman, die buiten bewustzijn leek. David bedacht zich niet langer en gooide zijn sportschoenen uit. Daarna dook hij in het water.

Claudia had een van de peddels vast, die Douwe haar had toegestoken en haar andere arm had ze om de hals van de bewusteloze Herman geslagen. Maar de jongens kregen haar de kano niet in...

Claudia dacht dat ze van haar stokje zou gaan tot ze vlak bij Davids stem hoorde: “Houd vast, Claudia, ik ben bij je!”

Nog nooit was ze zo blij geweest iemands stem te horen. “K... kun jij Herman overnemen?” klappertandde ze, want hoewel het warm weer was, bleek het water aardig koud te zijn. “Ik... ik houd hem haast niet meer!”

“Oké, rustig maar.” David nam Herman van haar over en Douwe en Rinus, die allebei doodsbleek zagen, konden haar nu in de kano hijsen. De andere jongens arriveerden en met hun hulp werd Herman bij een van hen in de kano getrokken.

Toen ook David weer in zijn kano zat, riep hij: “Herman heeft mond-op-mondbeademing nodig! Peddelen jullie snel naar de kant.” Ze hadden nog nooit zo hard gepeddeld.

David paste mond-op-mondbeademing bij Herman toe. Een zucht steeg op onder de kanovaarders toen Herman hoestend en proestend weer tot leven kwam. Douwe zakte van pure nervositeit op zijn knieën en snikte het uit.

Claudia legde even haar hand op zijn schouder om hem te troosten. Ze begreep dat hij zich schuldig voelde, omdat hij Herman, ondanks het feit dat deze niet kon zwemmen, had overgehaald om mee te gaan.

Herman was nu weer snel op de been en keek in twee boze, donkere ogen, die toebehoorden aan David.

“Je bent nog niet in staat om aan te horen wat ik je allemaal te zeggen heb,” begon die kwaad. “Maar reken er maar op, dat ik jou en je broer niet zal sparen! Kom nu mee, we gaan terug naar het hotel!”

Er was weinig over van het uitbundige stel dat een uurtje tevoren was vertrokken. David stuurde meteen Claudia naar haar kamer om zich te verkleden en hij beval Herman en Douwe over een halfuur in zijn kantoor te komen. Zelf ging hij ook droge kleren aantrekken, want net als Claudia was hij van top tot teen nat.

Claudia nam een douche en waste haar haren. Toen ze, gewikkeld in haar badjas, haar haren voor de spiegel zat te borstelen, werd erop de deur geklopt. “Wie is daar?” vroeg ze.

“Ik ben het, David.”

Ze stond op en deed de deur open. David had blijkbaar eveneens een douche genomen, want hij rook heerlijk.

Hij greep Claudia bij de schouders en keek haar indringend aan.

“Alles goed met je?” wilde hij toen weten. “Geen nadelige gevolgen overgehouden aan het hachelijke avontuur?”

Claudia schudde haar hoofd. “Ik denk het niet,” antwoordde ze. “Al zit de schrik nog in mijn benen. Kom even binnen.” Ze zette snel twee kopjes koffie in het kleine koffiezetapparaatje dat ze zich onlangs had aangeschaft en overhandigde David er een van. “Tegen de schrik,” lachte ze, maar Davids gezicht stond nog steeds strak.

“Als ik eraan denk wat er misschien zou zijn gebeurd als jij niet toevallig bij hen in de kano had gezeten...” begon hij toen.

“Dan was Douwe of Rinus hem wel nagesprongen,” antwoordde ze.

“Al was Rinus verstijfd van schrik...”

“En kan Douwe net zomin zwemmen als zijn broer Herman!” viel David uit en Claudia keek hem geschrokken aan.

“Is dat zo?” vroeg ze. “Dat wist ik niet...”

“Ik ook niet.” David nam een flinke slok van de sterke koffie en keek Claudia aan. “Daarom was het maar goed dat jij aan boord was, want wie weet wat er anders zou zijn gebeurd en dan was het mijn schuld geweest!”

“Hoe kom je daar nu bij?” riep Claudia uit. “Je hebt toch aan alle jongens gevraagd of ze konden zwemmen? Nou dan! Als ze je voorliegen, omdat ze zo graag mee willen met die kanotocht, dan is dat hun eigen zaak. Het is zoals je zei, het zou overdreven zijn om alle opvarenden eerst een baantje te laten trekken in het zwembad om te kijken of ze echt wel kunnen zwemmen.”

“Overdreven of niet,” David ging met een hand door zijn vochtige haar, “dat is precies wat ik in het vervolg laat doen. En degenen die het kinderachtig vinden en weigeren, die blijven dan maar achter. Jij had ook wel kunnen verdrinken, Claudia!”

“Dat loopt zo'n vaart niet,” probeerde Claudia hem te kalmeren.

“Bovendien heb ik het diploma reddend zwemmen en was Herman

buiten bewustzijn. Als hij dat niet was geweest en had tegengesparteld, dan had ik een zware dobber aan hem gehad. En gelukkig kwam jij op tijd.”

“Ja, ik was al bang dat er wat was gebeurd,” antwoordde David. “Tijdens het paardrijden gebeurt er ook telkens wat met Herman. Hij is nu eenmaal een pechvogel. Maar... pechvogel of niet...” ging hij verder, terwijl hij opstond uit zijn stoel. “Zijn broer en hij krijgen de wind van voren!”

Claudia stond nu ook op. “Pak ze niet te hard aan,” verzocht ze David. “Ik denk dat ze door de angst hun straf al hebben gehad.” “Jij bent veel te zacht,” antwoordde David en hij kuste het puntje van haar neus. Toen draaide hij zich met een ruk om, alsof hij al spijt had van dat kleine gebaar van genegenheid. “Ik zal proberen me een beetje in te houden,” hoorde Claudia hem nog zeggen, voordat hij de deur van haar kamer achter zich sloot.

Zo liep alles toch nog met een sisser af. Het had tot gevolg dat Douwe en Herman zich opgaven voor zwemlessen bij de badmeester, dus was het hachelijke avontuur niet helemaal voor niets geweest.

Aan het eind van de middag reed opeens de wagen van meneer Bianchi de binnenplaats op. Hij liet David en Claudia bij zich roepen in het kantoor. “Zo,” begon meneer Bianchi, toen ze allemaal zaten en Milou thee had gebracht. “Ik kom eens kijken hoe

het hier met jullie gaat.” Hij keek daarbij zowel naar David als naar Claudia. Zijn scherpe ogen zagen verandering in de houding van David. Het leek alsof deze toleranter was geworden, maar er was ook nog iets anders, wat hij niet kon thuisbrengen.

“Het gaat heel goed,” zei David nu en zijn ogen gleden naar Claudia's blonde hoofd.

Toen begreep meneer Bianchi dat andere... David was verliefd geworden op zijn aantrekkelijke medewerkster! En het meisje? Aan haar kon hij niets zien, maar zij verborg haar gevoelens misschien beter dan David, die wat dat betreft een open boek voor hem was.

“En jij, Claudia?” vroeg hij daarom. “Heb jij het hier ook naar je zin? Je bent hier nu aan het eind van de week twee maanden, dus dan is je proeftijd voorbij. Wil je blijven?”

“O ja, heel graag!” antwoordde Claudia enthousiast. “Ik vind het hier nog steeds geweldig.”

“Gelukkig,” vond meneer Bianchi. “Als ik David aan de telefoon heb, dan hoor ik niets anders dan lof over jou. En dat is weleens anders geweest, hè, David?”

“Claudia is hier beter op haar plaats dan Mieke ooit is geweest.” David liet zich niet uit zijn tent lokken. Hij kon natuurlijk niet weten dat meneer Bianchi aan de uitdrukking in zijn ogen al genoeg had gezien.

Er werd wat gepraat over het ontslag van Pepita, het vertrek van

Tania en de duik in het water van Herman.

“Die dingen gebeuren nu eenmaal,” vond meneer Bianchi. “Ik hoop dat je het die twee jongens niet te moeilijk hebt gemaakt?” Hij keek David recht aan.

David grinnikte aantrekkelijk. “Ik was het eerlijk gezegd wel van plan,” gaf hij toe. “Maar Claudia heeft me ervan weerhouden. Zij vond dat de jongens al genoeg straf hadden gehad.”

“Zeer diplomatiek,” sprak meneer Bianchi met een goedkeurend knikje naar Claudia. “Claudia heeft dus een goede invloed op je!”

“Zo zou u het kunnen noemen.” Weer zond David Claudia een blik, die voor meneer Bianchi niet mis te verstaan was, maar die het meisje in kwestie niet scheen op te vallen. Was zij soms niet verliefd op David? Daaraan had hij nog niet gedacht. Zijn mening was altijd geweest, dat er maar weinig meisjes weerstand aan Davids charmes zouden kunnen bieden, vooral als hij zich ook tot het betrokken meisje voelde aangetrokken. Maar ach, wat zat hij te filosoferen. De zielerorselen van zijn personeel gingen hem tenslotte niets aan. Hij zag misschien wel dingen die er helemaal niet waren. Maar hij moest toegeven, dat een verbintenis tussen David en Claudia niet eens zo gek zou zijn, vooral voor De Witte Hengst! “Ja,” hernam hij toen, terwijl hij opstond uit zijn zetel. “Ik moet er weer vandoor.

Binnenkort kom ik uitbreidingsplannen met jullie bespreken. Ja, heus, we hebben toestemming gekregen om er nog het een en ander

bij te bouwen, maar daarover later meer. Je vader zal het je wel vertellen, David,” liet hij erop volgen. “Ik geloof dat hij van plan is om je hier binnenkort op te komen zoeken.”

“O...” Zelfs uit dat ene, uitgesproken woordje was op te maken, dat David niet erg enthousiast was over dat voornemen.

Maar meneer Bianchi zei: “Ik denk dat hij zich er inmiddels wel bij heeft neergelegd dat jij hem nooit zult opvolgen in de zaak. Maar ja, dat zal hij je ongetwijfeld allemaal zelf wel meedelen.” Hij nam afscheid van Claudia en David liep met hem mee naar zijn wagen.

“O ja, David...” zei meneer Bianchi nog, voordat hij achter het stuur stapte. David keek hem vragend aan. “Je hebt een goede smaak!” zei hij, terwijl hij nadrukkelijk in Claudia's richting keek. Toen sloeg hij voor het verbaasde gezicht van David de autodeur dicht en reed weg, David met zijn gedachten achterlatend.

Toen de auto uit het gezicht was verdwenen, stond David nog steeds op dezelfde plek.

Brigitte, die gewapend met emmers en dweilen langskwam, vroeg: “Zeg, zitten je voeten soms vastgeplakt?”

David grinnikte en dacht toen weer terug aan de woorden van meneer Bianchi. Ze hadden overduidelijk op Claudia geslagen. Betekende dat soms, dat zijn verliefdheid zo duidelijk van zijn gezicht was te lezen? Want hij was inderdaad verliefd op Claudia en niet zo'n klein beetje ook. Maar voelde zij hetzelfde voor hem? Dat

wist David niet, want had hij haar zelf niet kopschuw gemaakt door haar in het begin al te waarschuwen en te vertellen over Mieke? Nee, als hij wilde dat Claudia voor haar gevoelens uitkwam, zou hij daar zelf achteraan moeten, want zij zou het hem met vertellen.

HOOFDSTUK 12

In de loop van de week maakte David dan eindelijk een afspraak met zijn vader en toen David Claudia in de kantine ontmoette, vertelde hij haar daarvan. “Als jij nu je moeder ook uitnodigt...” zei hij met een veelbetekenende blik.

Claudia schoot in de lach. “Je houdt nog steeds vast aan dat malle plan van je, hè?” vroeg ze. “Maar vertelde je niet dat jouw moeder een hele knappe vrouw was? Dan denk ik, dat hij mijn moeder maar heel gewoontjes vindt. Ze is weliswaar niet lelijk, maar beslist ook geen schoonheid.”

“Als je mijn vader ziet, dan weet je meteen dat die ook geen echte Adonis is,” grijnsde David. “Maar... doe je het? Het is het proberen waard!”

Claudia dacht even na. Davids plan was natuurlijk te zot om los te lopen, want de kans dat zijn vader haar moeder direct na een enkele ontmoeting mee uit zou vragen, was miniem. Maar aan de andere kant, wat kon het voor kwaad? En mevrouw Van der Meer was uiteindelijk nog nooit in De Witte Hengst geweest, dus ze zou vast geen argwaan hebben. “Oké, ik vraag wel of ze die dag ook kan,” zwichtte ze toen.

David zei: “Prima. Dan gaan we 's avonds ergens met hen eten of

zoiets.”

“Koppelaar!” lachte Claudia.

En zo kwam het, dat meneer Freling en mevrouw Van der Meer op dezelfde dag aankwamen. Claudia had haar moeder die ochtend zelf opgehaald en meneer Freling was met zijn eigen auto gekomen, een mooie, zilvergrijze Ford.

Terwijl Claudia haar auto parkeerde, zei ze op onschuldige toon tegen haar moeder: “O ja, dat is waar ook... Davids vader zou vandaag ook komen, toevallig, hè? Misschien kunnen we wel met z'n vieren ergens gaan eten of zo.”

“Met z'n vieren?” vroeg mevrouw Van der Meer. “En Davids moeder dan? Of komt die niet mee?”

Claudia vertelde haar dat David geen moeder meer had.

Eerst dronken ze koffie in de kantine. David en zijn vader waren de stallen gaan bekijken, zei Gregor, toen Claudia ernaar vroeg. Een kwartiertje later voegden David en zijn vader zich inderdaad bij Claudia en haar moeder. David had gelijk gehad wat het uiterlijk van zijn vader betrof. Zijn vader was niet bepaald knap, maar hij straalde wel iets uit wat hem alsnog aantrekkelijk maakte. En Claudia had gezien, dat haar moeder een vlotte, nieuwe jurk droeg, waar haar snoertje parels heel geraffineerd net dat extra accent aan gaf. Ook was ze naar de kapper geweest en zag ze er jonger uit dan haar tweeënveertig jaar. Claudia was trots op haar.

De kennismaking tussen de twee oudere mensen verliep vlotter dan Claudia en David hadden durven hopen. David zag al snel dat zijn vader Claudia's moeder een charmante verschijning vond.

“Je vader moet een gelukkig man zijn met zo'n knappe vrouw en dochter,” zei meneer Freling later op de middag tegen Claudia.

“Dat was hij ook, tot hij overleed,” antwoordde ze.

Meneer Freling zei daarop een beetje geschrokken: “Neem me alsjeblieft niet kwalijk! Ik had er geen idee van dat je vader was overleden!”

Claudia glimlachte toegeeflijk. “Dat kon u ook niet weten,” sprak ze. “Maar het is al weer vier jaar geleden en hoewel we hem nooit zullen vergeten, is het ergste verdriet gesloten.”

“Ik weet wat je bedoelt,” antwoordde Davids vader en hij keek naar zijn zoon, die met mevrouw Van der Meer naar het water was gelopen om haar de kano's en het meer te laten zien. “Mijn vrouw is ook al weer zo'n tien jaar dood, maar soms wilde ik dat ze er nog was. Het gemis van een klankbord is het ergste. Als ik thuiskom van mijn werk, dan is er niemand die belangstellend vraagt hoe het is geweest, met wie je alles kunt bespreken. Maar ach, wat sta ik jou te vervelen,” eindigde hij toen. “Dat zal een jong meisje als jij weinig interesseren.”

“Toch wel,” vond Claudia. “Want ik herken het probleem van mijn moeder. Zij zou dolgraag eens uitgaan naar een concert of een

toneelstuk, maar ze voelt er niet veel voor om daar alleen naar toe te gaan. Met het gevolg, dat ze maar thuis blijft. En dat vind ik jammer, want zo leert ze ook geen andere mensen kennen en raakt ze een beetje in een isolement.”

Meneer Freling dacht even na. “Het klinkt misschien een beetje raar,” begon hij toen. “Maar zou je moeder er wat voor voelen om samen met mij eens ergens naar toe te gaan? Ik ga ook liever niet alleen naar een concert of toneelstuk, want, zoals ik je al vertelde, na afloop kun je er met niemand over praten. Denk je dat ze daar wel zin in heeft?”

Claudia lachte spontaan. Zonder dwang ging Davids plan naar wens! dacht ze. “Waarom vraagt u het haar niet?” stelde ze hem voor en meneer Freling zei dat hij dat beslist zou doen.

De dag ging snel voorbij. David had een tafel voor vier personen gereserveerd in een gezellig restaurant. Hij zond Claudia af en toe veelbetekenende bukken, maar zij deed net alsof ze dat niet merkte. Na de overheerlijke maaltijd zei mevrouw Van der Meer. “Het was geweldig en ik vond het een welbestede dag, jongens. Maar het is al laat en je weet dat ik er een hekel aan heb dat je nog zo laat auto moet rijden, Claudia. Breng me dus nu maar naar huis.”

Maar voordat Claudia daarop had kunnen reageren, kwam daar meneer Frelings stem. “Het is toch helemaal niet nodig dat Claudia u naar huis brengt, mevrouw,” zei hij. “Mijn auto staat geheel tot

uw beschikking. Ik hoorde van uw dochter dat u helemaal niet zo ver van mij vandaan woont. Dus ik ben graag bereid u weg te brengen, als u dat wilt.”

Claudia durfde niet naar David te kijken. Als haar moeder nu eens weigerde! Maar gelukkig deed ze dat niet.

Bescheiden antwoordde ze: “Als het voor u niet lastig is, meneer Freling, dan rijd ik graag met u mee. Dan hoeft Claudia niet heen-en-weer te rijden.”

“Goed, dat is dan geregeld,” lachte David. “Dan kunnen we nog wat te drinken bestellen!”

Zo werd het toch nog laat toen ze in meneer Frelings auto terugreden naar De Witte Hengst waar Claudia en David werden afgezet.

“Tot ziens en wel te rusten,” werd er gewenst, waarop de grote Ford wegreed. David en Claudia bleven nog even staan wachten.

Toen zei David: “Wij hoefden niet eens wat te regelen! Het ging allemaal vanzelf.”

“Je vader is erg aardig,” antwoordde Claudia. “Hij vertelde me vanmiddag dat hij mijn moeder mee uit wilde vragen.”

“En dat vertel je me nu pas!” riep David uit.

Claudia haalde haar schouders op. Ze liepen naar de ingang van het hotel. “Ik kon het je moeilijk eerder vertellen,” zei ze. “Want ze waren constant in ons gezelschap. Alleen hoop ik dat mijn moeder

zijn uitnodiging niet afwijst, want dan is er niets meer aan te doen.”
“Ik denk niet dat ze dat doet,” meende David. “Ze vertelde me tenminste dat ze veel van toneel en dat soort dingen houdt, maar dat ze zich er nooit toe kan brengen er alleen naar toe te gaan. Ik denk dat ze zijn uitnodiging accepteert, tenzij ze mijn vader werkelijk onmogelijk vindt.”

“Dat horen we dan in de loop van de week wel,” grinnikte Claudia. Ze gingen Beer nog even goedenacht wensen en liepen daarna naar boven, naar hun kamers. Davids arm lag losjes over Claudia's schouders. Ze voelde het wel, maar zei er niets van.

De discotheek was nog open, maar ze voelden er geen van beiden wat voor om er nog heen te gaan.

Vlak bij haar kamer pakte David Claudia opeens bij de schouders. “Claudia...” begon hij en ze sloeg haar grijze ogen naar hem op, voordat ze haar liefde voor David, die erin stond te lezen, had kunnen verbergen, zoals ze dat eerder placht te doen. “O, Claudia!” Ze voelde dat hij haar tegen zich aantrok en hij kuste haar opgeheven mond gretig. Toen keek hij haar weer diep in de ogen. “Ik houd van je, Claudia,” zei hij zacht. “Maar jij? Hoe denk jij erover? Je laat zo weinig van je gevoelens blijken.”

Claudia keek hem stralend aan. “Ik houd al heel lang van jou,” bekende ze toen verlegen. “Daviditus noemde ik het, maar ik moest steeds weer aan Mieke denken, dus wilde ik niet dat jij zou merken

dat ik, net als zij, verliefd op je was geworden.”

“Dat was mijn eigen schuld,” knikte David berouwvol. “Ik had vanaf het begin moeten weten dat jij heel anders was dan Mieke.” Claudia glimlachte. “Zo heel anders was ik niet,” grinnikte ze toen. “Want ik werd, net als zij, stapelverliefd op je!”

David kuste haar weer. “Ik ben zo blij dat je dat eindelijk durft toe te geven,” zei hij, met een gelukkige lach in zijn ogen. maar ik dacht dat het alleen van mijn kant kwam.”

“En ik dacht dat jij er wel een gewoonte van zou maken om meisjes bij het afscheid te kussen,” lachte Claudia, waarop David haar door elkaar schudde.

“Die opmerking heb ik verdiend,” gaf hij toe. “Maar dat met Tania was wel een heel andere situatie. Normaal gesproken maak ik er ook geen gewoonte van, dat mag je van me aannemen. Integendeel zelfs. Voordat jij hier kwam, had ik altijd te veel aan mijn hoofd om me over dat soort zaken druk te maken. En dat, terwijl hier genoeg leuke meisjes kwamen logeren. Maar in mijn achterhoofd speelde altijd de gedachte dat die meisjes na hun vakantie toch weer naar huis gingen en in een vakantieliefde zag ik geen brood. Bovendien kon ik me dat, gezien mijn baan, ook niet permitteren.” Ze hadden plotseling geen van tweeën zin al afscheid van elkaar te nemen, na al deze onverwachte bekentenissen en David stelde voor: “Kom nog even naar mijn kamer. Als ik het me goed herinner, dan heb ik nog

een flesje rosé staan. Ja?” Hij hoefde niet op Claudia's antwoord te wachten, want ze liep al met hem mee. Op zijn kamer schonk David twee wijnglazen vol en zette hij een cassettebandje met romantische muziek op. “Ik moest er niet aan denken dat jij hier eventueel niet zou willen blijven,” begon hij toen. “Dan zou De Witte Hengst nooit meer hetzelfde worden.”

“En ik moest er niet aan denken om jou hier alleen achter te laten!” Claudia keek innig naar het donkere gezicht vlak bij het hare. Ze hoefde nu niet bang meer te zijn, dat ze haar gevoelens voor hem zou verraden en kon hem nu liefdevol aanraken wanneer ze daar behoefte aan had.

David speelde met een lok van haar blonde haar. “Ik moet ineens aan mijn vader en jouw moeder denken,” merkte hij op. “Wie weet, zitten die nu ook wel samen ergens een afzakkertje te drinken!” Ze lachten beiden. Dat zou wel heel sterk zijn!

Pas laat ging Claudia terug naar haar eigen kamer. Ze had willen zingen van geluk, maar toen ze zag hoe laat het inmiddels al was geworden, bedwong ze deze neiging. Met een zucht liet ze zich op haar bed vallen. Aan deze perfecte avond had ze niets meer toe te voegen...

Claudia had de volgende ochtend nog niet eens haar neus om de hoek van haar kamer gestoken of Edith kwam op haar afgestevend. “Nu ontkom je me niet!” riep ze uit en Claudia staarde haar niet-

begrijpend aan.

“Kind, waar heb je het over?” wilde ze weten.

Edith keek overdreven om zich heen of er soms iemand in de buurt was, die mee kon luisteren naar wat ze te zeggen had. Dit bleek niet het geval en op zachtere toon ging ze verder: “Jij en David! Ja, kijk maar niet zo verbaasd! Ik zei toch al dat je verliefd was? Je was de laatste tijd zo afwezig. Alleen had ik er natuurlijk totaal geen idee van dat het ons Davidje was, tot ik jullie gisteravond innig omarmd zag binnenkomen!”

Claudia keek zo mogelijk nog verbaasder dan ze al deed. Ze had Edith helemaal niet gezien!

“Ik kwam net uit de disco toen ik jullie zag,” verduidelijkte Edith grijnzend. “En wie kwamen daar thuis? Jullie. O, o, dat had ik nooit gedacht, dat David verliefd zou worden op jou!”

“Waarom niet?” wilde Claudia weten. “Zie ik er soms zo afzichtelijk uit?”

Edith grinnikte. “Integendeel, dat weet je zelf ook wel,” zei ze meteen. “Maar David was altijd zo'n kouwe. Ik dacht dat hij meer viel op types als freule T., maar dat bleek dus een groot misverstand. Zeg, is het echt serieus tussen jullie?” wilde ze toen nieuwsgierig weten, en toen Claudia lachend knikte, zuchtte Edith: “Wat romantisch! Ik wilde dat Gregor eens naar mij keek, maar hij amuseert zich alleen maar met de vrouwelijke gasten hier en keurt

mij geen blik waardig.”

“Misschien moetje hem eens jaloers maken,” grapte Claudia. Toen gingen ze aan het werk.

Halverwege de ochtend werd ze door Milou geroepen. “Claudia, er is telefoon voor je,” meldde ze. “Ik geloof dat het je moeder is, als ik het goed heb verstaan.”

Claudia liet het gesprek overzetten naar het kantoor. “Ja, mam,” zei ze, “is er wat aan de hand? Je belt anders nooit overdag.”

“Eh... ja,” antwoordde mevrouw Van der Meer. “Ik bedoel... het gaat om Davids vader...”

Claudia glimlachte. “Wat is er met Davids vader?” vroeg ze toen.

“Heeft hij je soms niet keurig thuis afgeleverd gisteravond, zoals hij had beloofd?”

“Eh... nou, we zijn nog ergens wat gaan drinken,” bekende haar moeder. “Het was zo'n chique gelegenheid, je weet wel, en Bob, zo heet Davids vader, bestelde zomaar een fles champagne...”

Claudia had binnenpretjes. Meneer Freling liet er geen gras over groeien! “Nou, mam, dat drink je niet elke dag,” antwoordde ze luchtig. “Maar daar bel je toch zeker niet voor?”

“Hij heeft me mee uit gevraagd!” Het hoge woord was eruit.

“Wat leuk!” reageerde Claudia spontaan. “Dat moetje doen, mam. Je zit altijd maar thuis en je bent nog jong. Je hebt toch wel ja gezegd?” liet ze er toen op volgen.

“Nog niet,” was het antwoord. “Ik wilde eerst weten wat jij ervan vond.”

Nu proestte Claudia het uit. “Maar, mam, daar heb ik toch niets mee te maken? Dat moet je toch zeker zelf weten! Het is jouw leven!”

“Dat weet ik wel,” zei mevrouw Van der Meer. “Maar je vader is pas vier jaar geleden overleden en...”

“En jij leeft,” vulde Claudia zacht aan. Ze werd plotseling ernstig.

“Hoor eens, mam, iedereen weet dat je ontzettend veel van pap hebt gehouden en hij van jou. Maar hij leeft niet meer en hij zou nooit hebben gewild dat jij de rest van je leven om hem zou blijven treuren. En ik denk er precies zo over. Ga jij nu maar gezellig met... eh, Bob, uit en amuseer je! De goede man is net zo eenzaam als jij en zo fleuren jullie elkaar nog op.”

Nog aarzelde Claudia's moeder. “Dus jij vindt dat ik het maar moet doen?” klonk het benepen.

“Wat ik vind, doet hier niet ter zake,” antwoordde Claudia geduldig.

“Het gaat erom wat jij ervan vindt, mam. Als je Davids vader aardig vindt, dan ga je toch met hem uit? Meer kan ik niet zeggen.”

“Dank je, lieverd, je hebt me net dat duwtje in de rug gegeven, dat ik nodig had om die uitnodiging aan te nemen,” zei haar moeder toen zacht. “Ik vind Davids vader heus heel sympathiek en we hebben een heleboel gemeen.”

“Prima zo,” lachte Claudia. “Dan hoor ik nog wel hoe je uitje is verlopen!” Ze maakten een einde aan het gesprek en Claudia bleef even voor zich uitstaren. Die arme mam, dacht ze teder. Ze was in een hoop dingen zo onzeker. Maar gelukkig ging ze dan toch uit met meneer Freling! Ze liep naar de stallen waar David juist bezig was in de bak, waar letters waren aangebracht en hij enkele ruiters grote voltes liet rijden.

“Kijk in de richting waarin je rijdt!” hoorde ze hem roepen. Prompt deed iedereen wat hij zei. Hij had de wind er goed onder, dacht Claudia grinnikend.

Toen David haar zag, spoorde hij de ruiters aan door te gaan met waar ze mee bezig waren en kwam hij op haar aflopen. “Hallo, liefste van me,” zei hij teder en hij kuste haar ten overstaan van de hele groep.

“David, iedereen kijkt!” siste ze met een hoofd als een tomaat.

“Nou en?” David zat er niet mee. “Ze mogen vanaf vandaag allemaal weten dat ik smoorverliefd op je ben, o, zo.” Hij lachte en sprong over het hek van de bak. “Kwam je me een boodschap brengen of zoiets?” wilde hij toen weten. “Je komt hier normaal ook niet zo vaak.”

“Klopt, ik heb het altijd druk,” kaatste ze terug. “Maar ik had zojuist mijn moeder aan de telefoon en raad eens? Jouw vader en zij gaan samen uit!”

“Je meent het!” riep David. “Dus toch!”

Claudia knikte. “Mijn moeder had nog wel wat overredingskracht nodig, maar uiteindelijk heb ik haar zover omgepraat dat ze het wel zag zitten. O, David, stel je voor dat het wat wordt tussen hen. Zou dat niet leuk zijn? Dan wordt jouw vader mijn stiefvader en schoonvader en mijn moeder jouw stiefmoeder en schoonmoeder!” Ze lachten allebei, maar het was wel waar.

“Ach,” meende David, “het is weer eens wat anders, hè? Ik zal die vader van me van de week eens bellen, want je begrijpt dat ik wel op de hoogte wil blijven van deze... eh romance.”

“Anders ik wel, want het gaat tenslotte om mijn moeder!” riep Claudia en David grinnikte. Ja, hij was benieuwd hoe alles zich verder zou ontwikkelen tussen zijn vader en Claudia's moeder! Nu Claudia en David openlijk voor hun liefde voor elkaar uitkwamen, kregen ze van het overige personeel hele leuke reacties. Brigitte merkte zelfs schalks op: “Dat huisje, waar ze nu nog mee bezig zijn, wordt straks dus niet door één, maar door twee personen bewoond,” want David had meneer Bianchi toegezegd dat hij graag manager wilde worden over De Witte Hengst.

“Dat zou best eens kunnen!” had David met een knipoog naar Claudia geantwoord. Hij had Claudia de tekeningen van het huis laten zien en het beloofde een heel leuk optrekje te worden. Ze kon zich totaal niet voorstellen dat zij daar straks samen met David zou

wonen. Toen ze dat tegen David zei, antwoordde deze verontwaardigd: “Je laat me daar toch zeker niet alleen wonen?” “Omdat je zo aandringt,” gaf ze toen plagend toe, maar hij wist dat ze nergens liever was, dan bij hem en het stemde hem gelukkig. Hij kon zich niet voorstellen dat er een periode in zijn leven was geweest waar Claudia niet in voorkwam. Het was net alsof ze er altijd was geweest. Als hij wat te driftig op een situatie reageerde, dan was zij er om hem af te remmen en zo waren er meer dingen. David op zijn beurt stimuleerde Claudia weer om dingen te doen, waarvan ze nooit had gedacht dat ze ze zou doen. Samen volgden ze bijvoorbeeld een horecacursus en Claudia had nooit verwacht, dat ze dat leuk zou vinden. Maar omdat David het ook deed, was het dat wel.

Nu was het Claudia's vrije dag. 's Morgens was ze met Davids groep meegegaan om een bosrit te maken en natuurlijk had ze Amber gekozen als rijdier. Het werd alweer herfst en dat was te merken aan het afnemend gastenbestand. Over het algemeen waren het nu mensen van twintig tot en met dertig jaar die De Witte Hengst bezochten, maar ook dat had zijn bekoring. Een feit bleef dat het hotel heel populair was.

's Middags reed Claudia naar het huis van haar moeder, want het was al weer een week of drie geleden, dat ze haar had opgezocht. Haar meeste vrije tijd bracht ze nu natuurlijk met David door.

Het eerste dat Claudia opviel toen ze de kleine, gezellige huiskamer binnenkwam, was de grote bos net ontloken, witte rozen die op de tafel stond. “Mam, wat een prachtige bos!” riep ze. “Hoe kom je daar nu aan?”

“Van Davids vader,” antwoordde mevrouw Van der Meer, en pas toen viel het Claudia op hoe bleek haar moeder eruitzag.

“Er is toch niets met je?” vroeg ze ongerust en ze zag het gezicht van haar moeder zenuwachtig vertrekken.

“Ik eh...” hikkelde mevrouw Van der Meer. “Ik weet dat je het niet leuk zult vinden, maar ik heb Bob gisteravond gezegd dat het beter is, dat hij hier maar niet meer komt!” eindigde ze.

Claudia schrok wel een beetje van deze woorden, te meer omdat haar moeder altijd vol lof was over meneer Freling, die haar overal mee naar toenam en duidelijk het blijken dat hij haar graag mocht.

“Maar dat is erg plotseling,” zei ze tegen haar moeder, die er nog nooit zo ongelukkig had uitgezien. “Ging het niet meer tussen jullie? Ik bedoel, vorige week zat je nog vol enthousiaste verhalen toen ik je aan de telefoon had.”

“Ja, vorige week,” herhaalde mevrouw Van der Meer. “Maar toen wist ik nog niet dat Bob in dat grote huis woonde, met paarden en twee garages en een hoop personeel! O, Claudia, ik pas niet bij hem! Hij komt uit een heel ander milieu! Zoiets kan nooit goed blijven gaan!”

Er ging Claudia een lichtje op. Haar moeder wilde meneer Freling dus niet meer zien, omdat ze hem niet mocht, maar omdat hij rijker was dan ze had vermoed. “Ach, mam...” Ze sloeg met een innig gebaar haar arm om de schouders van haar moeder. “Toen meneer Freling pas begon met zijn zaak, woonde hij in net zo'n rijtjeshuis als jij, dat heeft David me zelf verteld. Maar zijn zaken gingen goed en hij is nu eenmaal een van Nederlands beste architecten. Dan is het toch logisch, dat hij ook mooier gaat wonen? Het huis waarin hij woont, heeft hij zelf ontworpen en toen hij je daar dus naar toe bracht, was het heus zijn bedoeling niet om je daarmee te imponeren. Zie je dat dan niet in? Alleen al het feit dat hij je meenam naar zijn huis, wijst er toch al op dat je niet zomaar een oppervlakkige vriendin voor hem bent?” Ze kneep even bemoedigend in haar moeders schouders. “En dan die rozen!” Claudia wierp een blik op de tafel waarop deze stonden. “Mam, hij moet je op z'n minst wel heel graag mogen!”

“Dat is nog niet alles.” Claudia's moeder maakte een gebaar naar de buffetkast, waarop een leren cassette lag.

Claudia pakte deze op en knipte hem open. In de doos lag een armband van parels en een paar paarlen oorknoppen.

“Die heeft hij gekocht om bij mijn ketting te dragen,” fluisterde mevrouw Van der Meer. “Heus, dat kan ik toch niet aannemen! Ik wil dat helemaal niet! Ik was al blij met zijn aanspraak en interesse.”

“Die parels zijn er het bewijs van, dat Davids vader ook blij was met jouw aanspraak en interesse, mam,” zei Claudia zacht. “Alleen is dat zijn manier om dat te laten blijken. Hij dacht je heel blij te maken door je dit cadeau te doen en in plaats daarvan zitje hier met een gezicht op halfzeven!” Ze greep haar moeders handen. “Kom, je belt hem nu op en zegt dat je het allemaal niet zo meende, dat je overdonderd was of zoiets... Zie je wel, je hebt al spijt dat je gisteren tegen hem hebt gezegd, dat hij maar beter niet meer kan komen!” Ze gaf haar moeder een kus. “Ik ga nu maar weg... nee, geen protesten. Jij gaat het in orde maken met meneer Freling en dan heb ik nu een nieuwtje voor jou!”

“En dat is?” Haar moeder keek Claudia nieuwsgierig aan.

“Dat David heeft gevraagd of ik met hem wil trouwen,” lachte die.

“Ja, daar kijk je van op, hè? Maar het is echt waar. Dus... maak jij het even goed met zijn vader, dan maken we er misschien een dubbele bruiloft van!” het ze er gekscherend op volgen. “Tot kijk, mam, ik hoor nog wel van je!” En Claudia verliet het huis.

Ze was nog niet in De Witte Hengst gearriveerd of Milou vertelde haar, dat haar moeder al twee keer voor haar had gebeld.

Claudia belde meteen terug en ze hoorde haar moeder blij zeggen:

“Bob komt er zo aan! Hij was zo blij dat ik het niet meende van gisteravond. Hij had zich zo eenzaam gevoeld! O, Claudia, ik ben zo blij dat jij daarnet nog even langskwam om me met mijn neus op de

feiten te drukken. Ik weet nu dat de rijkdom van Bob helemaal niets met onze relatie te maken heeft...”

Claudia was heel opgelucht dat haar moeder dit op tijd had ingezien. Het zou wel goedkomen tussen die twee, daarvan was ze overtuigd. Die avond maakten David en Claudia samen een rit en vertelde Claudia alles wat haar moeder die middag had gezegd.

“Een pak van mijn hart!” zei ook David, nadat ze was uitverteld.

“Want ik ken mijn vader nauwelijks terug, zo vrolijk is hij geworden sinds hij jouw moeder heeft leren kennen.” Hij keek naar Claudia, die vlak naast hem reed, haar blonde haar dansend op haar smalle rug. “Als ze net zo gelukkig zijn als wij, hebben ze niets te klagen, hè, Claudia?” vroeg hij en zijn ogen ontmoetten de hare.

Claudia greep zijn hand en antwoordde simpel: “Nee, niets...” In De Witte Hengst had ze David ontmoet en ze wist, dat ze zich met hem aan haar zijde het gelukkigste meisje van de wereld voelde. De Witte Hengst... waar ongetwijfeld nog een heleboel gebeurtenissen zouden plaatsvinden!